

IOAN MICLĂU. FRUNZE DE TOAMNĂ AURIE

IOAN MICLĂU

FRUNZE DE TOAMNĂ AURIE

*Dăruiesc această carte
nepoților mei
Samina, Tahlya, Gabriel*

Bârda
Editura „Cuget Românesc”
2010

CUPRINS

Prefață (Prof. Dr. ADRIAN BOTEZ)

Cuvânt de autor

Partea I-a. DEDICAȚII

S-A NĂSCUT UN ÎNGERAȘ

OAMENI CARE AU FOST, SUNT ȘI VOR FI!

- Eminescu printre ardeleni!

- La Monumentul lui Iosif Vulcan

- Lui Artur Silvestri

Partea a II-a. VERSURI DE SEARĂ

FRUNZE DE TOAMNĂ AURIE

CHIAR DE OROLOGIU S-A OPRIT!

SĂ ÎNGRIJIM PĂMÂNTUL

Partea a III-a. DIN NEGURĂ DE VREMI

TITANII (Urieșii-Horoieștii) ÎN FOLCLORUL ROMÂNESC!

DIN CULISELE OLIMPULUI

CUTREMURE-N OLIMP

„AURUL STRĂLUCEȘTE ȘI ÎN NOROI”

LÂNGĂ LIRA-I SFĂRĂMATĂ!

Partea a IV-a. OAMENI, FAPTE, ÎNTÂMPLĂRI

O GĂLĂGIE INFERNALĂ

EU SUNT DUMITRU, NU-S DEMETER!

IZVORUL DE SUB DEALUL VIILOR

DOI PRIETENI ȘI VIȚELUL

Partea a IV-a. DIN LUMEA CELOR FĂRĂ GRAI

ȚÂNȚARUL ZUMZĂILĂ

CEAPA ȘI PĂTRUNJELUL

MUSCA TALENTATĂ

PURCELUL NĂZDRĂVAN

PORUMBEII MEI

LEGILE DIVINE ȘI MIRACOLUL ACESTORA!

COTOFANA

Partea a V-a. MESAJE DE DEPARTE

O SCRISOARE ROMÂNEASCĂ PENTRU DOMNUL

A D R I A N B O T E Z A D J U D

Partea a VI-a. ÎNSEMĂNĂRI DESPRE CĂRȚI

„ȘIRAGUL MĂRGĂRITARULUI”

PREFAȚĂ

Cine citește referințele despre **IOAN MICLĂU** (mândrul ardelean din Australia!), de pe Internet, sau de la revistele **ARP-Artur Silvestri**, unde acesta colaborează, de mulți ani și buni, ca orice român care-și păstrează calitățile moral-spirituale de român, fie chiar și în acest veac șubred, al demenței planetare – află următoarele:

„Ioan Miclău (n. 1940). Scriitor român din Australia. Poet, dramaturg, jurnalist, autor de memorialistică literară, promotor cultural de seamă. Fondator de grupări literare în țara de la Antipozi. Cărți reprezentative: „Poezii alese” (vol. I, II), „Teatru”, „Fiica Zeiței Vesta”, nuvelistică.

Ioan Miclău s-a distins drept principalul animator al grupării scriitorilor români de la Antipozi, având o acțiune cetățenească uimitor de tenace și de echilibrată. Fondator al Bibliotecii „Mihai Eminescu” din Cringilla, Australia, ridicată și înzestrată cu efortul său generos și neprecupețit, Ioan Miclău a dat un exemplu de «acțiune românească» printre străini, și a devenit un model ce va trebui luat în seamă întotdeauna, când se vor aminti faptele mari. Și pentru aceasta, scriitorul a fost distins cu Premiul de Excelență al Patrimoniului Românesc, decernat de ARP, în 2006.”

...Cine-i citește interviurile (personal, am fost onorat de un interviu, pe care Marele Român/Ardelean din Australia mi l-a oferit, pentru cititorii revistei **Contraatac**-Adjud (Anul XI, nr. 24, mai-iunie 2010), află încă și mai multe despre Omul Hristic, despre drama cumplit de dureroasă, împovărătoare cât și Crucea Mântuitorului, a celui care nu de prea mult bine s-a

fost băjenărit din Patria Sfântă, pe care o iubea mai mult decât viața... și la amintirea căreia lăcrimează și azi, ștergându-și lacrima discret, ca să nu-l vadă cineva, dintr-ai lui ori din preajmă... – **dar TOTUL doare, în amurguri târzii...**

*„Am legate în sfoară groasă toate scrisorile mele și ale familiei – atât cele din Lagărul de Emigranți din Traischirken-Austria, unde m-am refugiat în 1979, cât și cele din Australia, când ceream reîntregirea familiei, soția și trei copii mici. Din aceste scrisori chiar sper să scot o carte, dar, până atunci, oricine va ceti aceste scrisori, se va convinge. Nu am fost un hoț, nu am fost prin pușcării, nu am fost vânzător de colegi, am fost așa cum sunt și azi, familist, **truditor și mândru de sorgintea mea roamânească** (s.n.). Îmi este deja lehamite să-mi tot scormonesc durerile fugii mele din Țara Mamă. Eu simt ceea ce vorbesc, deci nu mă folosesc de un interviu pentru a mă da mare om de cultură. Nu, nu sunt, dar acel har ce mi l-a dat Dumnezeu, este al meu, bunslab, merg cu el alături, fără a-mi fi rușine de scrierile mele. Din copilărie am iubit cartea, îmi plăcea să citesc poveștile lui Petre Ispirescu, mă fascinau într-atâta, încât noaptea visam că eram și eu alături de Făt-Frumos, din pădurile de-argint și de-aur, colindam pe alte tărâmurii, urmărind zeii și balaurii. Și azi, la ai mei șaptezeci de ani, citesc cu nesăturare poema lui Mihai Eminescu „Călin, file din poveste”, cutremurându-mă de frumusețea versurilor...”*

...Da, așa arată și arată cum **ESTE, CU ADEVĂRAT**, acest vajnic **OM**, purtându-și Duhul de Românie, neatins de vremi și nici de oameni ori vânturi de dubioase/”îndoioase” schimbări... **MÂNDRU CĂ ESTE ROMÂN** – și nu doar atât!

...Așa cum singur mărturisește, este fascinat de **DOUĂ MARI DIMENSIUNI ALE DUHULUI ROMÂNESC CEL VEȘNIC**:

- 1 - **Basmele** (conținând **Arheii Sfinți ai Neamului Românesc!**);
- 2 - **Aminul Neamului Românesc** - Duhul Revelator-Identificator-Călăuzitor de Neam, **MIHAI EMINESCU**.

Pentru a putea să acoperi, cu Duhul, acest enorm perimetru spiritual românesc, povestașul trebuie să fie dublat de erudit.

Și, cu adevărat, în ființa și scrisul (căci cele două, la ardeleano-australianul nostru, sunt UNA!) lui **IOAN MICLĂU**, uimesc, în mod egal, știința sa de povestaș (**Vasile Lovinescu** spune, în studiile sale despre Ion Creangă¹, că „povestașii” erau, întrucâtva, moștenitori ai **Magului Kogaionului**: formau o **organizație secretă**, care își însușise harul de a fascina, prin cuvânt, de a vindeca de Timp, prin Cuvânt Sfânt, pe ascultătorii cei îmbolnăviți de istorie) – dar și erudiția și vizionarismul (poetic-incantatoriu și... „solomonar”, dar și savant, în același timp!), prin care evocă și invocă Duhurile Traciei Străbune, dar și pe cele descendente din primele, Duhuri ale Greciei/Romei. Așa face, eminesciantizând iscusit, în **SARMISE ȘI GETUZA” (Nunta Soarelui):**
**„Vremuri mari, zile de aur, regi și crai fără de număr,
Prinți ai neamurilor Trace, adunați umăr la umăr (...)
din Apus până la Mare”**, tot așa eminesciantizează, nu neapărat epigonic (pentru că MITURILE sunt patrimoniu **COMUN** al umanității și țin de înconștientul colectiv!), și în poemul **LÂNGĂ LIRA-I SFĂRÂMATĂ**:

**„Lângă lira-i sfărâmată, rătăcit, Orfeu privește
Înspre cerurile albe, înspre marea ce vâiește,
Neștiind în ce abisuri așchiile-i adunate,**

¹ Vasile Lovinescu, **Creangă și creanga de aur**, Cartea Românească, București, 1983 – și **Incantația sângelui**, Ed. Institutului European, Iași, 1993.

Să le-arunce cu durere vremurilor tulburate!”

... Ceea ce face, mai sus (dar și în continuare!), **IOAN MICLĂU** – este o mistică lucrare de Taumaturg al Daciei/Traciei și al Răsăritului Sacru, prin care vrea să smulgă această lume (zăcândă/agonizândă, întru alienare și suicid!), demonilor „**vremurilor tulburate**” – lecuirea (de ritual străvechi!) constând în evocarea (întru **Cosmică Descântare!**) a **Sacralității Nunții Solare**, precum și a **Cântecului Orfic**.

...Tot așa, **CĂRTURAR ERUDIT** și **POVESTAȘ CU HAR**, se afirmă **IOAN MICLĂU** și în noul său volum: „**FRUNZE DE TOAMNĂ AURIE**”.

Tot atât de modest și simplu, lepădând de la el orice strai de purpură, pentru acela alb-ca-neaua, al Stăpânului Pământului de sub Cer – Magul Kogaionului Ascuns / Țăranul Autentic (precum face el de când se află pe fața Pământului, sub Lumina Sfântă a Cerului!) – demn, mândru de „sorgintea” sacră-românească și decis în a-și afirma Tăria și Transcendența Harului, pe care și-l simte zvâcnind, patetic, în colivia pieptului, precum și aristocrația Istoriei și Credinței Strămoșești a Frumosului Neam (**TRAKES/TRAKOS** asta și înseamnă: „**Frumoșii/Sfinții**”!), grăiește **IOAN MICLĂU**, în **Cuvânt de la autor**: „***Eu nu am scris niciodată cu gândul la viitoarele gloriei și nici nu am să scriu vreodată așa, ci cu gândul la prezentul în care îmi trăiesc zilele vieții. Cu gândul la istoria și credința acestui Neam frumos, căruia îi aparțin, cel al Românilor!***”

El, Artistul Cuvântului Taumaturgic, este conștient (vrea - nu vrea!) de Misiunea sa Co-Demiurgică - el este, ca Artist – concomitent, coșbucian: „***Sunt suflet în sufletul neamului meu/ Și-i cânt bucuria și-amarul!***”, dar și în Duhul

lui Goga: *„Scriitorul trebuie să fie un luptător, un deschizător de drumuri, un mare pedagog al neamului din care face parte, un om care filtrează durerile poporului prin sufletul lui și se transformă într-o trâmbiță de alarmă (...) un semănător de credințe și un semănător de biruințe”* – dar și Misionar al Vieții („personale și sociale”) și Secretar al Lui Hristos – Dumnezeu:

„Sunt om ca fiecare, dar când vorbim de Arte în general, într-am într-un domeniu, aș zice, sacru, domeniul Divinității Creatoare, care ne vorbește în așa fel, încât, uneori, observăm că scriem ce Duhul ne dictează, adică Duhul celui ce ne-a creat, Dumnezeu! Iar dacă, uneori, mă îngrozesc singur la terminarea unei poeme, ba chiar aș vrea să șterg ce am scris, nu e altceva decât adevărul ce-l spusei mai sus. Deci a anula inspirația primă, cea ce are izvorul într-un crez, într-o iubire, duce la alterarea esenței divine! A operei tale inspirate din frământările vieții, personale sau sociale! (...) Deci despre cei ce se știu a avea această dăruire divină înspre Arte, am certitudinea că dețin misterul acestei taine omenеști și dumnezeiești!”

...Urmează 21 scrieri, cu conținut care apare ca fiind extrem de variat (de la poveste/snoavă la fabulă și poem liric, de la studiul erudit al mitografului, la bunăvoința muștrătoare a criticului de artă, de la teologul smerit, la sociologul ori epistolierul fascinant evocator, laborios și acribios...) – dar, în esență, acest conținut rămâne același grav și senin (ba, deseori, hâtru!), totodată, observator și seismograf VIU, al gesturilor esențiale ale Duhului Românesc:

- 1 – S-a născut un îngerăș;
- 2 - Frunze de toamnă aurie;
- 3 – Tânțarul Zumzăilă;
- 4 - Ceapa și Pătrunjelul;

- 5 - Musca talentată;
- 6 - Purcelul năzdrăvan;
- 7 - Doi prieteni și vițelul;
- 8 - O gălăgie infernală la miezul nopții!;
- 9 - Eu sunt Dumitru, nu-s Demeter!;
- 10 - Izvorul de sub Dealul Viilor;
- 11 - Porumbeii mei;
- 12 - Titanii (Urieșii, Horoieșii) în folclorul românesc!
- 13 - Aurul strălucește și în noroi – Iarăși despre Masa Rotundă... a lui Brâncuși;
- 14 - Legile divine și miracolul acestora!;
- 15 - O scrisoare românească pentru Domnul Adrian Botez – Adjud;
- 16 - Oameni care au fost, sunt și vor mai fi! – Mihai Eminescu, Iosif Vulcan, Artur Silvestri;
- 17 - Lângă lira-i sfărâmată! – Orfeu;
- 18 - Chiar de orologiu s-a oprit!
- 19 - Coțofana;
- 20 - Să îngrijim Pământul;
- 21 - Cartea secolului.

...Uneori, emoția momentului (cum este cazul poemului închinat „*nepoțelului meu, Gabriel*”: **S-a născut un îngerăș**) covârșește sobrietatea Gestului Ritualic... și, deci, și dreapta cumpănire a vizionarismului. Absolut de înțeles, pentru cineva care trăiește prin Duhul urmașilor, speranța întoarcerii în Sfințenia Patriei!

Alteori, versurile sunt excesive de „alecsandrinizante”, pentru gustul vremurile noastre (a se vedea largi pasaje din fabula **Coțofana** – și nu numai!).

...Dar, când nu pierde „dreapta măsură și cumpănire”, a Artistului-Conducător de Atelaj Divin – și când nu „arborează” mici prețiozități savante, ținând prea mult de... pârdaľnicele

de... „pedagogicale”... (ex.: „*Ceapa începu a se lăuda la Pătrunjel despre familia sa aleasă „alium cepa”, care, la rândul ei, aparține celei „Liliceae” (...) Numele meu latin este „Petroselinum crispum”, am și eu rudenii nobile, numai să-ți amintesc câteva mai de seamă cum sunt: mărarul, țelina, leușteanul, morcovul, sfecla roșie, cu toți farmaciștii licențiați!*” – cf. *Ceapa și pătrunjelul: ”A nu îngrijii Pământul e păcat,/ Căci pentru hrană și viață ne-a fost dat!/ A-l semăna cu plante ce-n ele au seminte,/ E marea datorie a noastră ca ființe!*” – cf. *Să îngrijim Pământul!*) – sau „ieșiri” prea emfaticе, din „peisajul” Poeziei Vizionare”: „*Erai un meteor desprins din miez arhetipal,/ Erai însuflețirea Daciei străvechi,/ Îngerul cu trâmbița suind pe deal,/ Ca să te-audă Neamul cum versul îl începi!*” – cf. *Lui Artur Silvestri sau Brazda de Lumină*) – scrisul lui IOAN MICLĂU, în genere, și versul, în particular, devin autentice scandări epopeice. Deseori, impresionante. Uneori, memorabile.

În acest sens, trimitem, cu admirație, la viersuiri din mari peisaje/pasaje epico-epopeice-lirice:

1 – Cf. scânteii fierbinți din **OAMENI CARE AU FOST, SUNT ȘI VOR FI!** – Mihai Eminescu – Iosif Vulcan – Artur Silvestri (Oameni care au adunat în timp și spațiu valorile umane ale culturii române!): „*Iar mlădița Bucovinei răsărind pe mândrul deal,/ Prinse rădăcini de dragul românescului Ardeal!*” (evocarea Aminului/ Eminescu!), dar și: „*Crișul e muzeu de taină, sub altar de cer și stele,/ Eu, privind, pluteam cu gândul pe sub bolta Țării mele!*” (evocarea „nașului” întru „românie” al Aminului! – Iosif Vulcan!), sau „*Te-ai contopit cu propria ta brazdă de lumină,/ Ce-arată semn spre vremuri viitoare*” (evocarea singurului enciclopedist român contemporan, regretatul dr. Artur Silvestri!);

2 – dar, mai ales, la deja citatul poem **Lângă lira-i sfărâmată!** (episodul pierderii tragice, în bezna definitivă, a Euridicei, de către Orfeu – este expresiv și scris cu un patos bine temperat):

„Cum ajunge la lumină cu mult dor vru s-o privească/ Vai, doar câțiva pași rămase, câțiva pași să se ivească/ Și ea-n lumea cu lumină! Ca o umbră căzu iarăși în adâncuri,/ Orfeu fărâmbându-și lira, rătăcindu-și a lui gânduri.../ Lângă lira-i sfărâmată!/ Auzi spre el cum vine/ Vocea ei: «Rămâi cu bine...»”

- Nu sunt deloc rele unele versuri pamfletare din fabula **Coțofana** (cu regretul că sunt, cele ne-memorabile, prea... multe!), prin care este dezvăluit miezul ipocrito-dictatorial – meschin, otrăvit-anomic și formalisto-grotesco-circăresc al oricărei democrații masonice (iscusița rimării vioaie și a ritmării ațos-hazos-biciuitoare a versurilor aduce aminte de **Țiganiada** budaidelenească...!): *„Cucul cel umblat prin lume, cu idei mai democate,/ De era-ntre cele păsări cum era-ntre greci Socrate,/ Anunță că-n libertate/ Codrul poate-a se divide,/ Fără număr s-aibă-n ramuri chiar și sute de partide! (...) Gheonoaia de îndată vru partid arheologic,/ Pupăza își și formase altul bacteriologic, Gaița – pe cel al muncii, Ciocârlanul – țărănesc,/ Liberal e Pițigoiul, toate vin, se definesc,/ Încât greu e-a ține minte care cum se mai numesc!/ Corbul jubila-n plăcere, toate-aduc fărâmițare,/ Căci certându-se-ntre ele, eu îmi văd de înălțare!”*

...Absolut admirabilă, dar și tragică, în esența ei politico-ontologică și macabru-istorică, povestirea **„Eu sunt Dumitru, nu Demeter!”** Conținutul povestirii (narată cu o voce și scrisă cu o mână – ambele, **de Maestru!**) „bate”, deodată, în două părți:

1 - în „colhozurile/tozurile” bolșevice, ca forme monstruase de asasinare a demnității și libertății **Măriei Sale TĂRANUL ROMÂN**.

2 – pe de alta, în **penibilul „ungurism” șovin/penibila și revoltătoarea „ungurizarea”, cultivat/ă și de către bolșevicii-șefi din Ardeal**, ca o „linie roșie” de continuitate cu batjocorirea numelor, deci a identității de Neam, a românilor, de către unguri, sub Imperiul austro-unguresc. Iată răspunsul unui ardelean plin de demnitate și neînfricoșat de violența mascată sau mai „pe față” a... „tovarășilor internaționaliști” („părinții”... **globalismului** ateu de azi și, în particular, ai Marii și Tragico-Dementei Ficțiuni Demonice - **Uniunea Europeană!**), când i s-a propus să se numească **NU „DUMITRU”, ci... „PIRGE DEMETER”**, la înscrierea în „toz”: „*Eu sunt Dumitru, nu-s Demeter! Dar dacă aveți un Demeter să-l înscrieți la „toz”, scrieți-l p-ăla, dar nu pe mine!*” Un așa răspuns de limpede și fără... plurisemantism inutil, i-a lăsat, cum era și firesc, cu gura căscată, pe... „tovarăși”!

...Pentru noi, totuși, rămân ca modele de simțire și de meditație ortodoxă, admirabile, rânduri precum cele care sfătuiesc să înceteze „harțagul” absurd, dintre „evoluționismul” ateu și creșionismul divin:

- «Iată dar miracolul divin: **Iubirea!**»

Prin aceasta, prin IUBIRE, până și animalele devin mai bune!

(...) Atât mă duce și pe mine mintea mea, dacă tot nu avem un răspuns deplin și acceptabil din partea științei și a celor ce o studiază! Ori, cum se face că nici societățile științifice, care se zice că știu totul, nu au o unitate de vederi încă?

...Trecem, deci, prin cețuri, dibuind cu mințile noastre lumini/cărări, prin care să ne regăsim, cum s-ar zice, părinții, originile...!

Până și certurile confesionale te întristează, fiindcă tot despre aceste regăsiri vorbesc, cu atâtea certuri. **Deși limpede vedem cum în florile de măr Înviază Duhul Vietții născând fructul cel bun și dulce** (s.n.). Creatorul nu stă ascuns, ci este peste tot, doar să înflorim și noi în inimile noastre și se va naște fructul cel bun. **Iubirea. «Iubirea este Calea, Adevărul și Viața!»** (cf. **Legile divine și miracolul acestora!**)

...Iar din punctul de vedere al eruditului autodidact **IOAN MİCLĂU**, credem a fi de luat aminte, de către specialiști mitografi români, asupra studiului acestuia, aplicat pe străvechi legende românești, despre **TITANI/URIEȘII-HOROIEȘII**, din folclorul românesc:

- „Se spune că Eros a ieșit din „chaos”, ca primul zeu al mitologiilor, fiind zeul iubirii! Dar înainte de a se naște el, era un chaos de ape peste tot, din care a apărut prima dată pământul, pe care vechii greci l-au numit Gaia. (...) Cronos devine liderul titanilor uriași. Uriașii sau Titanii erau oameni înalți, giganți, dar erau și plăcuți, spune legenda, binevoitori! (...) Am în față o carte care nu ar fi fără folos să fie republicată, o carte intitulată «Antologie de Cultură Populară Bihoreană Vol. 2, LEGENDE», publicată de «Asociația Folcloriștilor Bihoreni „Miron Pompiliu”» (M.P. fost prieten cu Eminescu – la Iași), antologie prefatăată și îngrijită de folcloristul Crăciun Parasca. (...) Se mai povestește că odată, cu mulți ani în urmă, o fată de horoieș, când se întorcea acasă din drumurile ei, a văzut ceva curios, fiindte ce zgâriau pământul, și ca să le arate și părinților ei ce aflase, i-a luat în zădie, zicând apoi părinților ei:

«*Uite, tată, ce vermișori zgârie pământul nost'!*» (n.n.: se vede clar „horoieștii” își prezervaseră, cu conștiinciozitate, **NU CA NOI, ROMÂNII DE AZI**, cunoașterea originii lor geo-chtoniene și erotico-celeste, totodată!). *După ce se uită la ei, horoieșul zise: «Du-i fata mea 'napoi de unde l-ai luat, dar cu grijă să nu-i vatămi, CĂ ASTIA NE-OR MOȘTENI PĂ NOI!»* (s.n.: iată și **știința geomantică, profeția și vizionarismul**, a „horoieșilor” – care daruri/haruri s-au stins, în neamul nostru degenerat, adânc decăzut, de la horoieși” încoace!!!)

Deci la limba românească populară se referă toți cercetătorii folcloriști și lingviști români, dar și străini, atunci când, în cercetările lor de specialitate, acordă valoare vechimii graiului românesc, a latinei dacice-romane, eventual a pierderii în timp și spațiu a izvorului latinismului, mai ales după introducerea cirilismului în școala românească, și a minimalizării graiului popular, considerat... țărănesc!

Deci să ne întoarcem spre satul românesc, să sărbătorim vechimea limbii daco-romane, căutându-i rădăcinile cele adevărate. Legende și mitologiile rămân valori în care adevărurile istorice stau precum aurul în minereul cel negru, scos din mine și ales. Dar întrebarea pusă în acest mini-eseu rămâne încă de mare curiozitate ce așteaptă răspunsul: «De unde și cum, giganții, uriașii, titanii, ciclopii, au ajuns în folclorul și poveștile străvechi ale românilor? Cum de le păstrează folclorul popular, transmis oral, apoi scris de oameni cu bună educație, iar noi, prezenții, trecem în timp, îmbătrânind și uitându-ne neamul și istoria proprie!?» ESTE MOMENTUL SĂ NE REGĂSIM! NE CHEAMĂ SÂNGELE DACIC-ROMĂNESC!» (s.n.)

... Ardeleanul, româno-australianul **IOAN MICLĂU** este, el însuși, prin harul zicerii/povestirii și prin setea sa de cunoaștere, întru Duhul Creștin Autentic Românesc, un... **„HOROIEȘ”**! Un Traco-Dac Gigantic, din cei adevărați, de la care, cum îi zice Horoieșului din legendă, fiicei sale celei curioase și miloase, **„VOM MOȘTENI”** Lumea cea Autentic-Românească/Omenesc – Dumnezeiască!!!

Prof. Dr. *Adrian Botez*

CUVÂNT DE LA AUTOR

Eu nu am scris niciodată cu gândul la viitoarele glorii, - și nici nu am să scriu -, ci cu gândul la prezentul în care îmi trăiesc zilele vieții. Cu gândul la istoria și credința acestui Neam frumos, căruia îi aparțin, cel al Românilor!

Sunt om ca fiecare, dar când vorbim de Arte, intrăm într-un domeniu, aș zice sacru, domeniul Divinității Creatoare, care ne și vorbește în așa fel, încât, uneori scriem ce Duhul ne dictează. Duhul celui ce ne-a creat, Dumnezeu! Iar dacă uneori mă îngrozesc singur la terminarea unei poeme, ba chiar aș vrea să șterg ceea ce am scris, nu e altceva decât adevărul ce-l spusei mai sus! Deci, a anula inspirația primă, cea ce are izvorul într-un crez, într-o iubire, duce la alterarea esenței divine! A operei! Această nouă cârtică, **Frunze de toamnă aurie**, este una din aceste cărți, cu scrieri adunate atât pentru interesul copiilor cât și al oamenilor mari, al părinților!

Rog cititorul meu să aibă bunăvoința a reține exact ceea ce e scris, adică să nu caute legături directe la personalități reale, deoarece ideile mele au izvor în cele ce țin de educația etică și estetică, deci personajele sunt imaginare, iar în povestirile într-adevăr reale, accentul cade pe un anume sistem social existent la un moment istoric dat! Reevaluarea continuă a valorilor morale ale umanității este o îndatorire a fiecărei ființe omenești, iar aceasta se face prin educație, credință, cultură, știință! Nu prin apăsări, pedepse și critici distrugătoare în final! Aceasta îmi este opinia pe care mi-o impun și în care cred în starea și obligația mea de scriitor! Aceeași cale au poveștile mele, poemele mele!”

În această idee scriam nu de mult versurile:

*„...M-aș simți gol, secundă risipită,
De n-aș avea-n iubire al gândului izvor,*

*Căci nu-mi este de mine, cruțare să câștig,
Ci vreau ca națiunea să aibă viitor!”*

(28.02.2008 – Poezia **Chiar de orologiu s-a oprit**)

Sigur, nu am fugit niciodată de criticile primite, - și am avut destule -, scrise sau nu, auzite sau nu, dar îmi căutam întotdeauna salvarea prin faptele cele mai bune și folositoare celor din jurul meu! Aceasta este taina omeniei ce se cere azi oriunde am trăi în lume! Deci despre cei ce se știu a avea această dăruire divină a Artelor în general, am certitudinea că dețin misterul acestei taine omenești și dumnezeiești!” Ghidul mi-a fost întotdeauna propriul control, aceasta mi-a dat întotdeauna o direcție sigură, atât în cele ale scrierilor mele, cât și a organizării vieții de familie.

Mulțumesc tuturor celor care într-un fel sau altul mi-au încurajat ideea publicării acestei cărți, bineînțeles în mod deosebit familiei mele care m-a înțeles întotdeauna, mai ales că mari conturi financiare n-am adus, dar găsirăm o valoare mult mai mare, aceea a asemui cultura cu o zână frumoasă, care, deși săracă, împreună ridici casa fericită! Deci, încă o dovadă pentru oricine, că nu întotdeauna banii sunt unica sursă a fericirii. Exista o fericire sufletească, pentru aceasta m-am străduit în viața mea, pe oriunde m-au purtat pașii, și socot că n-am greșit!”

IOAN MICLĂU

Partea I-a. DEDICAȚII

S-A NĂSCUT UN ÎNGERAȘ

(dedicație nepoțelului meu GABRIEL)

S-a născut un îngerăș,
cu glas dulce drăgălaș,
Ca să spună la bunici,
Vremi când erau și ei mici!

Îngerășul GABRIEL,
Chiar de-i azi el mititel,
Mâine va fi voinicel!
Bunica îi zice floare,
Uneori steluță, soare!
Și-l așează-n coșuleț,
Să crească băiat isteț!
Bunicul îi face parte,
Dăruindu-i și o carte!
Cărticică de copii,
Cu flori și cu îngeri vii!

27.09.2009

Foto GABRIEL

OAMENI CARE AU FOST, SUNT ȘI VOR FI!

(Mihai Eminescu – Iosif Vulcan – Artur Silvestri)

I

Eminescu printre ardeleni!

Călător, senin la suflet, pășea vesel peste lunci,
Iar zefirul pe-a lui aripi grămădea miresme dulci,
Tei cu flori deschise-n soare puneau farmec lin vieții,
Sfîințind inima aleasă din chiar zorii tinereții!

Iar din cornul cel carpatic rotunjea a lui privire,
De la Nistru pîn-la Tisa visa Țara în unire!
Iar în acele vremi de zbucium „Familia” era mare,
Căci la a lui Vulcan opinii n-avea nimeni cutezare!

Muza Crișurilor încă, cu-a ei glasuri semne dete,
Să observe Cernăuții, mândrele-ardelene fete,
Ce s-ar duce de mirese pîn-la Siretului maluri,
Pe când floarea moldovimii spre Ardeal cugeta-n
zăruri!

Iar mlădița Bucovinei răsărind pe mândrul deal,
Prinse rădăcini de dragul românescului Ardeal!
Slavici, cu-a lui siriană limbă-l primi ca un frate,
Timișoara și Beiușul, Blajul cel cu școli înalte!

„Te salut, dar, mica Romă, Dumnezee, -Ți mulțumesc,
Căi mi-ai dat să pot eu, astăzi, tot Ardealul să-l privesc!
Pădureni cu șubă albă, moți, mocani, în harnic iureș,
Stăpâniți Târnave, Crișuri, mureșenii a lor Mureș!

Eu tot focul din iubire vi-l adun în al meu suflet,
Să-l ridic în veșnicia veacurilor pe-al lor umblet,
Precum Iisus ridicat-a toate relele din lume,
Să le ia-n povara-I aspră, curățind-o cu-al Său nume!

*

II

La Monumentul lui Iosif Vulcan

Argintoase haine luna pune zării necuprinse,
Iar al sălciilor umbre peste ape stau întinse,
Numai stelele puzderii, atârând de-al razei fir,
Legănau a lor lucire pe al undelor creț șir!

Din al Crișului străfunduri turn medieval răsare,
Clătinând zidirea-i veche pe a malului mișcare,
Iar din mijlocul acesteia zugrăviri d-etern Crișan,
Peste turn se-nalță umbra bardului Iosif Vulcan!

El e strămoșescul geniu, laur dat posterității,
Însemnând pe malul verde locul sfânt Romanității!
De pe soclu-i Monumentul viu privirea și-o ridică,
Iar pe arbori frunze tineri cresc, când cele galbeni pică!

Astfel generații tineri cresc în strămoșeasca glie,
Urmând flacăra luminii lui Vulcan, ca o făclie,
Cuprinzând cu-a lor simțire, munte, ape, șes și deal,
Crescând veșnic a lor dulce rădăcină în Ardeal!

Prin cununi de raze albe privind fruntea-i gânditoare,
Îmi părea că văd-nainte-mi Nația nemuritoare,
A ei doruri și suspine într-un suflet adunate,
Ce-mpietritră-n veșnicie, un simbol istoric date!

Crișul e muzeu de taină, sub altar de cer și stele,
Eu, privind, pluteam cu gândul pe sub bolta Țării mele!
Ce ferice-mi fu viața, când pe malul din cea parte,
Îl văzui pe Eminescu, valul numai ce-i desparte!

„Ah, ce urieși ni-s moșii, mândri suntem de strămoși,
Nu mă-nclin și nici port teamă, cât or fi de colțuroși,
Cei ce jinduiesc la Crișuri, ori l-a Lotusului floare,
Căci Istoria e tunet, fulger lung peste popoare!

*

III

Lui Artur Silvestri

sau

Brazda de lumină

Ai arat o brazdă de lumină,
Ce vine din adâncuri de istorii,
O brazdă pe Carpați, Câmpie și Danubiu,
Pe Marea ce-i purta însemnele de glorii!

Erai un meteor desprins din miez arhetipal,
Erai însuflețirea Daciei străvechi,
Îngerul cu trâmbița suind pe deal,
Ca să te-audă Neamul cum versul îl începi!

Ne spui de-a noastră sfântă și tainică credință,
De împietrirea vremii pe munții Kogaion,
De Omul Europei – Adamul din căință,
Întâiul pus de Ceruri, străbunul nostru Ion!

Te-ai contopit cu propria ta brazdă de lumină,
Ce-arăta semn spre vremuri viitoare,
Asemeni razei stelei ce-n cărțile Divine,
Avea menire călăuzitoare!

Și contopit așa faci punte spre izvor,
Izvorul de-unde Duhul ni s-a dat.
Te duci și vii din când în când,
Să ne aduci Cuvântul luminat!

Tu ne-ai lăsat „Doriri de bine”,
Iar vorba ta-i sculptată-n carte,
Căci România tainică de-a pururi,
Va exista, drept dulcea noastră parte!

Tu n-ai ascuns talantul cel avut,
Sub stâncă sau țărână.
Ci înmulțit l-ai semănat sub brazda de lumină,
Să crească, să dea roade Cultura cea Română!

Artur e nume nobil, dar **Om** e și mai mare,
Dar le-ai legat în suflet într-o unitate
Și-n sfânta ta iubire de neamul tău român,
Treci azi, iubite Prieten, înspre eternitate!

Tu ne-ai lăsat „Doriri de bine”,
Iar vorba ta-i sculptată-n carte,
Căci România tainică de-a pururi,
Ne-o dai drept dulcea noastră parte!

Partea a II-a. VERSURI DE SEARĂ

FRUNZE DE TOAMNĂ AURIE

Culorile sunt vârste, simboluri și cărări,
Frunzele anii cei repede trecuți,
O, Doamne ce valuri vin pe Mări,
Iar omenirea fuge de-a Tale îndurări!

Culorile port sânge în frunze aurii,
Ce cad pe un pământ uscat.
E toamna aurie peste vii,
Dar fără glasul mândrei Ciocârliei!

Cad frunzele bătute-n vânt,
Frunze de toamnă aurie!
O căprioară vine tremurând,
La un izvor ce-l vede doar în gând!

Peste păduri un ruginiu covor,
Se lasă ca un cer înnourat,
Pălește frunza fiecărui pom,
Precum viața mea de om!

Când o veni culoarea primăverii,
Eu n-oi mai fi o floare să privesc,
Ci am să dorm în umbrele tăcerii,
Sub glie regăsindu-mi lumina mângâierii!

Culorile sunt vârste, simboluri și cărări,
Frunzele anii cei repede trecuți,
O, Doamne, ce valuri vin pe Mări,
Iar omenirea fuge de-a Tale îndurări!

08.11.2010

CHIAR DE OROLOGIU S-A OPRIT!

Sunt cânt pe marginea unei prăpăstii,
Sub care curge fluviul infinit;
Sunt lacrima ce sună în ocean,
Precum secunda-n timpul nesfârșit!

Eu nu-s roțița unui ceas anume,
Ce ruginit mișcarea și-a gripat,
Eu sunt un cânt, o lacrimă comună,
Și curg infinitul poporului meu dat!

Cum o secundă este viața mea întreagă,
Cu-a Națiunii ființă s-a unit,
Căci Timpul - Neamul merge înainte,
Chiar de orologiul gongul și-a oprit!

M-aș simți gol, secundă risipită,
De n-aș avea-n iubire al gândului izvor;
Căci nu-mi este de mine, cruțare să câștig,
Ci vreau ca Neamul nostru să aibă viitor!

SĂ ÎNGRIJIM PĂMÂNTUL

A nu îngriji Pământul e păcat,
Căci pentru hrană și viață ne-a fost dat!
A-l semăna cu plante ce-n ele au semințe,
E marea datorie a noastră ca ființe!
Un bob de grâu a fost întregul Univers,
El a crescut precum un cânt și-un vers!
Să îngrijim Pământul dat și sfânt,
Căci de-l pierdem nu vom fi nicicând!

15.09.2009

Partea a III-a. DIN NEGURĂ DE VREMI

TITANII (Urieșii-Horoieștii) ÎN FOLCLORUL ROMÂNESC!

Această scriere, după cum ne spune însuși titlul, are o temă din mitologii și legende regăsite în folclorul nostru românesc, în cărțile specialiștilor, care au avut dragul și previziunea valorii acestora!

Impulsionat de o curiozitate firească m-am întrebat, și mă întreb și azi, cum au ajuns aceste legende și mitologii universale ale creațiunii lumii în folclorul nostru românesc? Ce fir tainic duce sau aduce în memoria omenească știrile unor fapte din vremile primare? Cum s-au suprapus apoi denumirile zeităților, care, deși aceleași fiind în cultura universală, port nume diferite! Știu, creatorul istoric a și găsit explicația corespunzătoare, potrivită, deși nu întotdeauna aceasta duce la limpezirea unei realități specifice istoriei unui popor sau grup de popoare. Totuși, cum se face că în folclorul nostru, mai ales în vorbirea orală populară, găsim povestiri ce vin de departe, pe când cultura modernă păstrează totul la un nivel foarte general, până la urmă nuanțate ca închipuiri omenești! Umplând timpi și spații, acestea devin mai apoi, se zice, fermentii filosofiilor și religiilor următoarelor veacuri!

Mi-am ales eu aci, în primul rând, un aspect specific istoriei literaturii și culturii române și anume introducerea alfabetului și scrisului critic în spațiul românesc! Din acest moment, la noi științele, - ca filosofia și religia -, formară prin această scriere critică o anume stare social-culturală, favorizând pe cei ce știau scrierea și slavona în general, pe când majoritatea covârșitoare a poporului, în speță țăranii de la

sate, neștiutori ai acestei scrieri, au rămas în continuare legați la firul tradițiilor lor cunoscute din tată în fiu. De aici ni se mai trage și acea stare de a avea o limbă populară și alta literară până în ziua de azi. La alte popoare nu se observă această diferență lingvistică. Oricum, cred că nu greșea Lucian Blaga, afirmând că „*la sat s-a născut veșnicia*”, filosofia lui fiind a unui erudit filosof, care știa, documentat, ceea ce spunea! La fel este de apreciat efortul dacologiștilor noștri de azi, care dovedesc cum latina veche (vulgară) era de fapt limba vorbită curent de neamurile geto-dacice-romane!

Dar să mă apropiu de subiectul acestui articol și să mai amintesc din versurile eminesciene poezia **Misterele nopții**, în care geniul nostru național amintește de acel „*nebunatéc Eros*”, zeul iubirii! Ei bine, din acest moment m-am pus la cale, spre a ști mai multe despre acest zeu mitic. Aveam la îndemână și cartea necesară, intitulată: **A World of Myths and Legends**, o repovestire a autorului american Steven Zorn, astfel că repede am dat de urmele lui Eros. Întâi am rămas pe deplin mirat și convins de larga cunoaștere a lui Eminescu în lumea mitologiilor antice, atât prin scoaterea la lumină a lui Eros, cât și potrivirea acestuia cu titlul poeziei **Misterele nopții**.

Se spune că Eros a ieșit din „chaos”, ca primul zeu al mitologiilor, fiind zeul iubirii! Dar înainte de a se naște el, era un chaos de ape peste tot, din care a apărut prima dată pământul, pe care vechii greci l-au numit Gaia. Nu la mult timp, fără a se ști cum și de unde, din chaos sau chiar din Gaia a apărut Eros, ca zeu al iubirii. Dar el a apărut cu mult timp înaintea celorlalți zei, căci prin Eros, zeul iubirii, au să se facă toate cele ce s-au făcut ulterior. Eros a îndemnat-o pe Gaia să-l creeze pe Uranus, iar din această unire dintre Gaia (Pământul) și Uranus (Universul-Cerurile) s-a născut prima rasă de oameni, numiți Titani! Apoi Gaia a mai născut și alți monștri, cum au fost ciclopii cei cu un ochi mare în frunte, apoi pe Hecatonci (cu

zece capete și o sută de mâini), pe care însă Uranus i-a sfârtecat, mâncat sau azvârlit înapoi în burta lui Gaia, în Tartar, de unde nu au mai ieșit niciodată la lumina zilei. Bineînțeles că aceștia au creat multe tulburări interne, fapt pentru care Gaia hotărăște să se răzbune pe Uranus. Pentru aceasta îi cere fiului ei cel mai tânăr, titanului Cronos, căruia îi dă o seceră mare, ca să-l răpună. Din sângele lui Uranus s-au născut Furiile, iar zeul se retrage în singurătate. Cronos devine liderul titanilor uriași. Uriașii sau Titanii erau oameni înalți, giganți, dar erau și plăcuți spune legenda, binevoitori! Cronos se căsătorește cu sora lui Rhea, aceasta naște cinci copii: Hestia, Demeter, Hera, Hades și Poseidon. Dar Cronos, la rândul lui, își devora fii din gelozie, că îi vor lua locul de zeitățe supremă. Rhea tocmai fiind însărcinată iar, de teamă că Cronos va înghiți și pe noul născut, se retrage pe insula Creta, unde îl naște și îi dă noului născut numele de Zeus, care avea să locuiască în Olimp!

Revenim acum la întrebarea de bază, adică despre titanii și urieșii din folclorul românesc! Am în față o carte, care nu ar fi fără folos să fie republicată, o carte intitulată **Antologie de Cultură Populară Bihoreană** Vol. 2, **LEGENDE**, publicată de „Asociația Folcloriștilor Bihoreni „Miron Pompiliu” (M.P., fost prieten cu Eminescu - la Iași), antologie prefăcută și îngrijită de folcloristul Crăciun Parasca.

În această carte vom afla minunății de necrezut. Bătrâni din diferite zone și localități povestesc ceea ce și ei au auzit de la bunicii lor, deci e vorba de izvoarele de circulație orală a istoriei străvechi. Și, interesant că se dezvăluie știri despre urieși și titani, ba chiar și nume toponimice provenite de la titanii urieși sau horoieși, cum erau numiți de bătrâni. Astfel, auzim în carte de „*Legenda Dealului Măgura*”, în care se spune că era vorba de o fată de uriaș, pe care o chema Măgura. Aceasta avea obiceiul să omoare oamenii mici, dar a murit și ea într-o zi, iar corpul ei a fost atât de mare, încât din el s-a format un deal, ce și azi îi poartă numele de „Dealul Măgura”.

Această legendă a fost culeasă în anul 1980, de la Venter Augustin din satul Borod, informează autorul antologiei. Ni se spune în altă legendă și „*Cât de puternici erau uriașii*”. Cum după mulți ani uriașii se mai împuținară, câțiva uriași trecură pe lângă un ogor, unde un om mic și o fată arau cu plugul tras de boi. Atunci uriașii i-au luat în poala hainei pe toți, pe oameni, plug și boi, și i-a dus la uriașul cel bătrân. Dar unul din urieși i-a zis omului mic, că atunci când va da mâna cu urieșul cel bătrân să aibă în mână cioroslanul de la plug și pe acesta să-l prezinte. Uriașul cel bătrân trebui să-și descopere ochii de sprâncenele mari, ca să-l poată privi. Văzându-l așa mic, a vrut să știe cât e de tare acest neam de oameni mici și i-a întins mâna, iar omul cel mic cioroslanul de la plug. De îndată uriașul a „*ciuntit cioroslanul*”, l-a deformat. Așa și-a dat seama omul nostru ce putere aveau uriașii (Auzită de la Lal Sabina, în 1980, satul Borod).

La pagina 65 a antologiei, avem o istorioară **Horoieșii**, povestită de Chereji Florian, 82 de ani, din Voievozi (Popești), în 1980. Acesta spune, că atunci când era el prunc, o fost la arat cu tatăl său la „Viile Pustii”, așa era numit locul acela, deoarece cândva, „*cu sute sau mii de ani în urmă*”, aici erau vii ce s-au pustiit cu timpul. La un moment dat, plugul s-a agățat în ceva tare. Au oprit boii, s-au uitat mai bine și au observat un os. Au săpat în jur și au scos „*un capoc*” de om, un cap mare, cât ar fi trei ale noastre. „*Atunci l-am întrebat pe tata, că ce fel de om o fi putut fi cu un cap așa de mare?*” Tata mi-o zâs: „*spuneau bătrânii, după cum au auzit și ei de la alți bătrâni, că pe aici trăiau mai demult, înainte de rândul aista de oameni, niște oameni mari dă tăt, la care le ziceau horoieși, așa că numai cap de horoieș poate fi*”.

Ca să ne dăm seama cât de mari erau acești oameni, povestea bătrânul Chereji Florian: „*horoieșul, când vedea că oala cu ciorbă fierbe și trebuie sărată, făcea câțiva pași după sare, cam 30-40 de kilometri, și își săra liniștit ciorba*”.

Se mai povestea că odată, cu mulți ani în urmă, o fată de horoieș, când se întorcea acasă din drumurile ei, a văzut ceva curios, ființe ce zgâriau pământul, și, ca să le arate și părinților ei ce aflase, i-a luat în zădărie, zicând apoi părinților ei: „*Uite, tată, ce vermișori zgârie pământul nost'!*” După ce s-a uitat la ei, horoieșul zise: „*Du-i, fătule meu, 'napoi de unde i-ai luat, dar cu grijă, să nu-i vătămi, că aștia ne-or moșteni pă noi!*”

Deci, la limba românească populară se refer toți cercetătorii folcloriști și lingviști români, dar și străini, atunci când, în cercetările lor de specialitate, acordă valoare vechimii graiului românesc, a latinei dacice-romane, eventual a pierderii în timp și spațiu a izvorului latinismului, mai ales după introducerea cirilismului în școala românească, și a minimalizării graiului popular considerat țărănesc!

Deci, să ne întoarcem spre satul românesc, să sărbătorim vechimea limbii daco-romane, căutându-i rădăcinile cele adevărate. Legende și mitologiile rămân valori în care adevărurile istorice stau precum aurul în minereul cel negru scos din mine și ales. Dar întrebarea pusă în acest mini-eseu rămâne încă de mare curiozitate, ce așteaptă răspunsul: „De unde și cum, giganții, uriașii, titanii, ciclopul, au ajuns în folclorul și poveștile străvechi ale romanilor? Cum de le păstrează folclorul, transmis oral, apoi scris de oameni, cu bună educație, iar noi, prezenții, trecem în timp, îmbătrânind și uitându-ne neamul și istoria proprie!

Este momentul să ne regăsim! Ne cheamă sângele Dacic-Românesc!

DIN CULISELE OLIMPULUI

După ce Cronos îl înlătură pe Uranus și devine el liderul Titanilor uriași, acesta își ia de nevastă pe sora lui, Rhea, care va naște cinci copii: Hestia, Hera, Demeter, Hades, Poseidon.

Rhea este din nou însărcinată, dar, din cauza lui Cronos, care, asemenea lui Uranus, își devora fiii din gelozie pentru a nu-și pierde întâietatea lui la supremație, aceasta se retrage pe Insula Creta, pentru a-l naște pe următorul ei fiu, Zeus. Ca zeitate supremă, Cronos era, desigur, peste tot, deci fără îndoială că Rhea nu avea cum se ascunde de bărbatul ei! Ce este interesant, însă, ca să observăm, ar fi acele deosebiri de nume date zeităților! S-au făcut deseori multe confuzii, așa se face că și pe acest zeu titan, Cronos, l-am mai regăsit sub numele de Cronus, așa credeam eu! Dar m-a lămurit cartea lui D. J. Conway, **Magical, Mystical Creatures**, unde îl găsim pe Cronus cu nevasta lui, frumoasa nimfă de Mare, Philyra, din care s-a născut încă o grupă de Centauri, printre care Centaurul Nessus era cel mai vestit și pândalnic iubitor de femei. Aceasta a răpit-o chiar pe Deianira, nevasta lui Hercule, la trecerea unui râu cu val volburos, numai că acest act i-a fost de sfârșit zeului. Hercule, cu o săgeată otrăvită, îl omoară! Uneori Cronos mai este numit și Saturn. La alte popoare poartă alt nume, desigur, după specificul limbilor vorbite de acestea.

A doua zeitate, într-adevăr interesantă, este însăși Rhea, cea care îl naște pe Zeus, care va locui în Olimp. Mai există o Rhea, de asemenea zeitate dar și preoteasa la mănăstirea Vestei, din muntele lui Ares, despre care Cassius Dio în cartea sa, **Istoria Romană**, I, o numește a fi fiică de rege latin (Numitor) și mama lui Romulus și Remus. Se mai spune de această Rhea că îi purta drag chiar Marte, zeul războiului, dar și Ares era zeul războiului, fapt ce dovedește că încă mai sunt multe de descoperit în mitologiile lumii cu atâtea zeități, unele

identice, dar sub diferite denumiri, altele, cum se vede, identice cu numele, dar diferite în timp și spațiu. Sau, cumulându-se, toate bat același drum al istoriilor antice, arhaice!

Și acum să revenim la o nouă notare făcută tot de Casius Dio, fost Consul și istoric roman, chiar trimis al Senatului Roman în Panonia Dacică, la Turnu Severin, și în alte părți ale lumii. El descrie cu aceste ocazii și din istoricul Podului lui Traian, ridicat de romani, dar tot de romani fiind distrusă partea de sus a podului (de Hadrian), din frica de a nu năvăli acum Dacii peste romani, știută fiind iscusința Dacilor în războaie!

Iată ce spune în **Istoria Romană**, I, la pagina 36, Frag. B6, Cassius Dio: *„un oarecare erou Ianus, din timpurile de demult, ca preț pentru felul cum l-a primit și ospetit pe Cronos, a primit darul de a cunoaște viitorul și trecutul. Iată pentru ce romanii îl plăsmuiesc cu două chipuri. După acest erou, ei au numit luna Ianuarie și socot că anul începe cu această lună”*.

Adică, zeul Ianus are două chipuri, fețe opuse, cu una privește înspre trecut și cu cealaltă înspre viitor. El mai este și zeul porților, ușilor, al arcadelor. Astfel, romanii deschideau și închideau porțile cetății, avându-l pe Ianus sculptat la intrări. Când erau vremuri de război, romanii deschideau porțile, iar în vreme de pace erau închise! Zeul era numit și „Ianus Pater”, iar Romanii îl asociază pe Ianus cu zeitatea etruscă, Ani. Se afirmă despre acest Ianus (după Macrobius și Cicero) a fi zeul cel mai important al Pantheonului arhaic roman. Era întotdeauna alăturat de Jupiter. Auzim tot de la aceste surse despre Ianus și Jana (Diana), ca fiind o pereche divină, care se închină la Soare și la Lună! Diana era zeitate romană, purta întotdeauna un arc de vânătoare. Ea era soră a zeului Apollo. În mitologia greacă era numită Artemis. Ianus era zeul cu cele mai multe nume și asocieri! Aceste tradiții străvechi, cu închisul și deschisul porților, constituiau principalele momente ale multor festivități și sărbători. Despre Porțile Împărătești,

despre Porțile Raiului, vorbesc și până în ziua de azi credințele și mitologiile lumii. Uimitor de observat, că în România, până în ziua de azi, auzim de „sărbătoarea porților deschise”. Reține și mitologia greacă un „*erou Iason*”, cel legat de legenda argonauților plecați în căutarea „*lânii de aur*”, dar, desigur, fiind unul diferit de „*eroul Ianus*”, amintit de Cassius.

Dar să revenim la Cronos, Titanul cel tânăr, conducătorul Titanilor-Uriași, în ce împrejurări a fost el „ospețit” de Ianus al Romanilor? Și unde, în ce locuri? Deci, au cercetătorii de azi încă teren destul pentru a fi desțelenit în lumea mitologiilor. Nu fără importanță ar fi să observăm chiar și acel „Program Comenius” conceput în zilele de azi de U. E. (Uniunea Europeană), din care se desprinde și o acțiune de refacere ecologică, folosind ca titlu de proiect numirea de „Ecogaia”, proiect prezentat deja în curtea Liceului de Arte din Oradea. Pe virtualul ziarului românesc „Crișana.ro” din 2 noiembrie, 2010, se poate citi un „Reportaj” semnat de Mariana Gavrilă, despre Peșterile din cătunul Runcu (com. Roșia), care, „*adăpostesc în adâncul lor urme de pas de om vechi de 40.000 de ani, bijuterii din aur și bronz ale unor conducători de acum 5-6000 de ani (...). Acei oameni, spun cercetătorii în continuare, erau înalți, depășind 2 metri înălțime*”. Curiozități, într-adevăr! De notat despre pasărea Phoenix, care exista încă din vremea creării universului.

Având la îndemână publicația „Berlitz – Travel Guides”, ediția 1988/1989, care tocmai Insulei Creta face reclamă turistică, vorbește despre muntele Dikti și muntele Idi, ambii legați de istoria lui Zeus. Într-o peșteră din muntele Dikti (Dikteon cave) a fost locul de naștere a zeului. Cât se poate de clar, se arată cum „*marele zeu Cronos, fiind avertizat că va fi înlăturat de un fiu al său*”, începe să-i devore. Din cauza aceasta, nevasta lui Rhea se duce în Creta, spre a-și salva fiul!” Civilizația Minoana era înfloritoare, munții, dealurile și șesurile Cretei erau surse de multe bogății. Orașele Cnosos,

Iraklion (Heraclea), Sitia și altele aveau legături comerciale cu cele două continente, între care se afla așezată. Palatele Minoane erau adevărate frumuseți arhitectonice, cum era palatul Phaitos și Cnosos. Mitologia minotaurului în Creta începe chiar din legenda regelui Minos și al nevastei sale, regina Pasiphae, care a născut acel monstru, jumate om, jumate bou! Minos îl pune pe arhitectul său Daedalus să-i construiască acel labirint, în care să țină această creatură. Se organizau lupte cu minotaurul, dar pe care nu-l putea învinge nimeni. Atunci veni Theseu, fiul regelui Atenei, de care se îndrăgosti Adriane, fiica lui Minos. Ariadne îi dădu lui Theseu câteva sfaturi, astfel că acesta reușește să ucidă minotaurul și să iasă teafăr din acel labirint.

CUTREMURE-N OLIMP

Zeița Hera și Zeus au avut trei copii! Pe Hephaestus, zeul fierarilor, Ares, zeul războiului și Hebe, zeița tinereții. Dar și Atena era fiica lui Zeus, însă aceasta s-a născut direct din capul tatălui ei, Zeus. Când zeii au împărțit Terra între ei, Atena și unchiul ei Poseidon, (zeul mărilor) avură neînțelegeri pentru posesiunea Attica, regiune a Greciei. Atunci Zeus le-a dat, cum s-ar zice, o lucrare de examen.

Atunci Poseidon a făcut să țâșnească un izvor de apă din stânca de la Acropolis. Athena a crescut imediat un pom de măslin pe roca sacră. Zeus a judecat câștigătoare pe Athena, iar aceasta și-a dat numele ei și protecția orașului Athena, care s-a ridicat în jurul Acropolisului. Simbolul zeiței era cucuveaua, semnul înțelepciunii (cf. Roni Jay, **The book of Goddess**) Venus era fiica zeului roman Jupiter (Zeus) și se născuse din spuma Mării. În mitologia greacă se numea Aphrodita. Venus umbla într-o trăsură de scoică trasă de doi delfini. Pentru că era frumoasă, a fost curtată și de Vulcan, zeul focului dar mai ales de Marte, zeul războiului, care a și fost tatăl fiului ei, Cupidon, zeul dragostei. Venus l-a salvat și pe micul Adonis cel fără mamă, zeu al vegetației, dându-l Prosperinei (Persefona) să-l îngrijească. Aceasta, văzând cât e de frumos, l-a reținut pentru ea. Venus a cerut ajutor zeilor, tatălui ei Jupiter, dar acesta decide ca jumătate din an Adonis să stea la Prosperina, sub pământ, iar cealaltă jumătate de an deasupra lumii cu Venus. Așadar, întotdeauna când venea iarna, Adonis, zeul vegetației, se retrăgea în lumea de dincolo, la Hades și la Proserpina! Doar în primăvară se reîntorcea la Venus/Afrodita!(VA URMA).

„AURUL STRĂLUCEȘTE ȘI ÎN NOROI”

(Iar despre masa rotundă... a lui Brâncuși)

Am optat pentru acest titlu, pentru a evita pe cel pe care de fapt îl aveam în gând și anume cum adevărurile istorice străvechi s-au scris, deși le găsim doar prin legende, mituri și pe la piețele de vechituri. Și, mai ales sub titulaturi de „fiction”, adică ceea ce nu prea mai interesează lumea modernă de azi! Dar, mă rog, care lume modernă? Asta, care nu-și mai cunoaște originile, rădăcinile, ori de fapt năruie și cursul istoriei, cum se întâmplă la noi!

Spre a nu lungi vorba, iată că aurul strălucește și în noroi, chiar acoperit, el dăinuie curat și nestricat chiar ajuns printre mormanele de vechituri în adevăratul sens al cuvântului.

Așa se întâmplă că, într-o Duminică dimineața, m-am dus la o piață de vechituri din orașelul Dapto, vecin cu noi, unde am găsit o bucată de aur, adică o carte de legende, intitulată **The Mists of Avalon** a scriitoarei americane Marion Bradley și publicată în Marea Britanie. Despre acest fel de cărți amintea și Maria Ciornei în studiile sale despre istoriile străvechi, ce le aflăm dorminde în legende și mituri.

Insula aceasta Avalon, acoperită de cețurile istoriei, așa cum sugerează și titlul (the mists), este o insulă neidentificată precis. Se bănuiește a fi, în diferite geografii descrise de autoarea cărții, în diferite locuri. Interesant este că toate descrierile „Avalonului” induc spre regiunile noastre pontice, carpatine, dacă nu chiar în zonele transilvane.

Și acum, mai precis, Avalonul este legat de perioada Regelui Arthur (King Arthur), care tocmai se afla în organizarea unei defensive împotriva Saxonilor.

La pagina 361, regele Arthur afirma: „*It was good of my father-in-law to send me this great round table*” but (dar, nu este o hală în Caerleon destul de largă pentru aceasta), -

zice regele în continuare - : „*when the Saxons are driven away for good, I think I must build a hall just to hold it!*”

Crede cineva că ar fi o înșelare să apreciem în gândirea lui Brâncuși, care știm că avea acces la marile librării ale Franței, dar și dorința vie înspre istoria străveche a daco-romanilor, să gândească la o asemenea masă rotundă, zisă a Tăcerii? Cred că trebuie să ne mai gândim! Mai ales că era o epocă a pătrunderii Noului Testament, cu siguranță din direcția Bizanțului.

Dar, Cai, un apropiat al regelui Arthur apostrofează: „*Then will it bever be built*”; „*is like to saying*” „*when Jesus shall come again*”, or „*when hell freezes*” or „*when raspberries grow on the apple trees of Glastonbury*”.

Însăși amintirea de Iisus și revenirea acestuia ne limpezește o anumită epocă creștină deja, știind că regele Arthur era un adept al Crucii. Deci, era un rege creștin. Regina sa Gwenhwyfar îl încuraja astfel: „*Our Lord Jesus would safeguard you better than any such wicked enchantments*”. Printre alte multe conversații între rege și regină, căreia Arthur i se adresa, „*my wife*” (nevasta mea), acesta spune: „*There are many folk in this land, the Old People who dwelt here long before Rome came to us...*”. Oare despre care „*Old People*” vorbea creștinul rege Arthur?

Vreau să ne oprim însă ceva mai mult la această misterioasă insulă Avalon, căreia i se mai zicea și Insula Sfântă, ascunsă de cețuri și neguri în marele Lac. În această insulă Avalon, spunea autoarea legendei, se afla mormântul regelui Artur.

Dar curtea regelui Artur se afla la Camelot, de unde Lady of Lake-Goddess tot dorea mult și nostalgic reîntoarcerea la Avalon, acel loc fără druizi și britani, liniștit și civilizat, învăluit în cețuri și ape! Chiar pe coperta cărții vedem această reîntoarcere, călărind pe un cal alb, iar alături plutind o lebedă albă printre stufurile unei delte, mergând în aceeași direcție cu

călărețul ce ținea în mâna dreaptă o sabie, reprezentând și o cruce în partea de sus la mânerul acesteia. Sabia și Crucea erau înconjurate de un halou luminos. Direcția călărețului este clar precizată în legendă, adică spre Insula Sfântă, Avalon, dar unde o fi aceasta? În care anume loc geografic, fiindcă apare tot timpul ca un loc misterios, învelit în umbre și cețuri! Legende de multor spații geografice pretind a le aparține această insulă! Chiar și Cretanii din Insula Creta aveau legende legate de zeița din Avalon. Cartea despre care povestesc amintește și de Achile, ceea ce ne duce cu gândul la Insula Leuke, adică Insula Șerpilor de azi (Leuke din greaca antică), situată în Lac sau Marea Neagră în vremile străvechi. Zeița din Avalon pretindea a fi mama regelui Arthur al Celților, și, de fapt, în jurul acestui personaj legendar - King Arthur - se desfășoară întreaga scenă a cărții **The Mists of Avalon**. Interesant de observat, că personajele astea, pe care autoarea cărții le nota aparținând acestui „*Old People*”, veneau dinspre Avalon. Purtau în ființa lor neîncetat dorul reîntoarcerii la acest așezământ!

Să studiem cu mai multă atenție cărțile socotite legende și mituri, deoarece acestea aduc și urme sigure ale unor realități, totuși, realități pierdute în cețurile vremilor preistorice! Vremuri ce purtau cu siguranță măreția civilizației traco-daco-geților noștri!”

LÂNGĂ LIRA-I SFĂRÂMATĂ!

Lângă lira-i sfărâmată, rătăcit Orfeu privește,
Înspre cerurile albe, înspre marea ce vuieste,
Neștiind în ce abisuri așchiile-i adunate,
Să le-arunce cu durere vremurilor tulburate!

El privind adâncul Mării cu-negritele ei valuri,
Cerul, unde zeii lumii în lucidele altaruri
Croiau legi eternității, ne-odihnitelor popoare,
O căta pe-Eurydice, a lui dragoste și floare!

Ea era precum o floare, izvor cântecelor sale,
Cum fugea de ispitire șarpele-i ieși în cale,
Cu a dintelui otravă și a limbii rele spume,
El mușcând-o, o trimise în a Persefonei lume!

Acol' dorm în veșnicie toți de-avalma, robi și regi,
E imperiul răcelii și-al întunecimii legi!
Doar când Hades îi trezește de-i așează-n adunare,
Le-amintește din cea lume, ce făcuta-au fiecare!

Sisif, Ixion, Tantalus, toți purtau a lor pedepse,
Primul la împinsul pietrei, celălalt în flăcări dese
Biciuit pentru adulter, Tantalus de sete frânt,
Deși pân' la gât în apă, n-ajungea să bea nicicând!

Cerberus pus la intrare paznic lumii din adâncuri,
Oprea tainica simțire chiar și tainicele gânduri,
Celei lumi miraculoase de sub scoarța pământescă,

Unde geniul Morții șterge via limbă omenească!

Dar, Orefu luându-și lira și pornind din nou să cânte,
Reînvie lumea moartă, se mișc pietrele din munte,
Pomii ramurile freamăt, Marea valul și-l îmbună,
Cerul arginteză zarea cu-a lui răsărit de Lună!

Pe-a lui tron de din adâncuri Hades capătă blândează,
Persefona amintirea vremii când era în viață,
Cerberus căzu în vise și în somnuri prelungite,
Cei de sub pedepse, liberi deveneau pe nesimțite!

La a lui Orfeu cântare, Hades îi promite-ndată,
Să-i dea lui Euridyce șansa cât mai are-n față,
De-a trăi în lumea vie, însă cum s-o sfârși timpul,
Înapoi să se întoarcă! Nu-i salvare-n tot Olimpul!

Persefona însă are o năstrușnică idee,
A nu se privi-mpreună ori îmbrățișați să stee,
Pân' ce vor ieși în lumea viilor și în lumină.
Acceptând Orfeu pornește, urmat de Euridycea lui sublimă!

Cum ajunge la lumină cu mult dor vru s-o privească!
„Vai, doar câțiva pași rămase, câțiva pași să se ivească,
Și ea-n lumea cu lumina! Ca o umbră căzu iarăși în adâncuri,
Orfeu fărâmiându-și lira, rătăcindu-și a lui gânduri,
Lângă Lira-i sfârâmată!
Auzi spre el cum vine,
Vocea ei: „Rămâi cu bine!”

6 decembrie, 2009

Partea a IV-a. Oameni, fapte, întâmplări

O GĂLĂGIE INFERNALĂ

Era aproape de miezul nopții!

Bunicul sări repede din pat, luându-și din tindă bocancii, felinarul și furca. În graba mare bocănind ușile, făcu o gălăgie, ce avu darul să ne trezească pe toți din somn. Mama se grăbi să aprindă lampa, iar eu, neputându-mi deschide ochii de somnoros, doar auzeam pe mama liniștindu-mă:

„- Bunicul se duce să vadă caii pe codruț, și-or fi rupt piedicile de la picioare, și-or fi trecut valea, peste țișănie!”

„- Dar așa mare gălăgie, acolo în țișănie?”

„- Așa-s ei când se sperie!” îmi răspunse ea, căutând chibritele.

După o vreme, bunicul se întoarse, plin de veselie, zicând:

„- Bată-i norocul să-i bată! Țiganii ăștia n-or termina alegerile delegatului lor nici în două săptămâni!”

„- Ce alegeri?” se interesă mama mirată. „Și tocmai acum, în miez de noapte?”

„- Vecinul, Toader al Marcului, tocmai ieșise și el în ocol să asculte cearta țișănească, astfel de la el auzii, că azi a fost primarul comunei în țișănia de peste vale să stea cu ei de vorbă, și le-a zis:

„- Măi, oamenii lui Dumnezeu, dacă v-am lăsat pe valea acestui codruț, vreau să ne înțelegem ca oamenii! Alegeți-vă și voi un delegat, care să vă aducă plângerile la primărie. Așa nu se mai poate înțelege om cu om, dacă veniți cu toții, mici, mari, bătrâni, femei, cu căruțe și cai, adică toată colonia!”

Astfel au început ei alegerea delegatului/bulibașei de îndată, din timpul zilei, dar încă la miezul nopții nu găsiră

delegatul, care să-i reprezinte, orice propunere terminându-se în strigăte și urlete, de ridicară comuna în picioare.

„- Vedem noi mâine dimineață” încheie bunicul toată povestea.

Oricum, de dormit n-am mai dormit deloc. Venea câte un țipăt, de credeai că acum se sugrumă între ei. Fiecăruia i se afla o vină, după care iar începea tărăboiul. Țsta nu e bun de delegat, că a furat ouă, celălalt găini, celălalt nu a terminat lipitura începută la cutare român etc. etc.

Dimineața se duse bunicul să-și adape caii la fântâna de lângă moară (atunci avea comuna și moară), pe drum se întâlni cu o țigancă, de la care auzi, că iar vor începe alegerile delegatului lor.

Numai că și în această a doua rundă, iar i-a prins miezul nopții, iar s-au trezit sătenii buimăciți și iar mama a sărit să aprindă lampa.

Bunicul iar intră bucuros în casă, anunțându-ne:

„- Acum au venit jendarii să potolească țigănia și poate că acum vor alege delegatul lor pentru primărie!”

Dar n-a fost să fie nici de data aceasta. Abia în a treia noapte, tot la miezul nopții, într-o gălăgie infernală, cu jendarii de față, țiganii și-au numit un delegat.

Minune mare, că, deși toți îl vrură, delegatul refuză să primească misiunea.

Atunci zise bunicul meu către vecinul său Toader al Marcului:

„- Măi, țiganul nu-i prost. Ei nu vor delegat, ci tot așa le place să meargă cu toată șatra, tocmai spre a încurca, nu a descurca o afacere de-a lor!”

Au fost multe glume și râsete despre alegerea delegatului țigăniei, dar delegatul tot nu și-au ales!

EU SUNT DUMITRU, NU-S DEMETER!

Această istorioară hazlie într-un fel, dar foarte adevărată în realitate, îmi revine din amintirile copilăriei acum, după vreo șaizeci de ani, și doresc să o așez pe rozariul povestirilor mele publicate sau nepublicate. Multă vreme sătenii mei se veseliră pe seama acestei istorioare, iar noi, copiii, râdeam de râsul lor!

Era pe vremea când despre venirea colhozurilor se vorbea tot mai des. Dar, ca prim pas, se instituîră acele „întovărășiri” numite „TOZ-uri”, despre care oamenii ziceau că ar mai merge, dacă e vorba doar de niște organizări de zootehnie, deci ale crescătorilor de animale, dar despre colhozuri nici vorbă! Ei nu vor, ferească Dumnezeu, să ajungă să primească mâncarea cu „saica”! Se făceau atunci multe adunări sătești, unde li se vorbeau oamenilor despre aceste colhozuri, la început cu vorba bună, apoi tot mai insistent. De la o asemenea adunare a „întovărășirilor” iese la iveală istorioara vecinului nostru Dumitru, căruia, după poreclă, îi zicea „Mitru lui Țoloi”, dar el era Dumitru de când l-a botezat mama lui. Așa se și prezenta oficial unde trebuia. Dar de data asta avea să vorbească primăria, deci omul primăriei, după registru, cu numele și prenumele înscris al cetățeanului, ce avea să se înscrie în „Întovărășire”. De aci lucrurile luă altă cale, despre care se făcuse mult haz, adică „haz de necaz”! Fiind întrebat, dacă binevoiește să se înscrie și săteanul Pirge Demeter, nimeni nu răspunse la acest nume! Se priveau unii pe alții, dar nu se știa de nici un Demeter! Atunci, un sătean rugă cuviincios, să se spună la ce număr de casă locuiește? Auzindu-și numărul casei sale, Dumitru, care era și șugubăț de felul lui, sări ca ars:

„- Eu sunt Dumitru, nu-s Demeter! Dar dacă aveți un Demeter să-l înscrieți la „toz”, scrieți-l p-ăla, dar nu pe mine!” Din acel moment acea adunare sătească de „înscriere în toz” a rămas de pomină, dar și de istorie pentru cine a avut urechi de auzit atunci, sau are în ziua de azi despre minunile imperialilor vremilor trecute!

Uniunea Europeană nu este o idee nouă, despre unirea europeană vorbea și Victor Hugo al Franței anilor 1848-49, criticând marea sărăcie în care se ajunsese, precum și lipsa de idei mult mai practice din partea guvernelor țărilor europene. La ce sisteme unionale s-a ajuns am văzut din istorie, culminând cu cel austro-ungar, imperiu ce numai uniunea Statelor Europene nu reprezenta. Este genială observația de azi a Domnului Dan Brudașcu, scriitor și analist clarvăzător în cele ale istoriei și organizării noii Uniuni Europene, spre a nu se face iar o derivă înspre vise imperiale! Adică, să vedem iar o repetare a Istoriei, aducând suferințe și mai mari generațiilor viitoare!

„SPERAM SĂ EXISTE ACEA ÎNTELEPCIUNE DE OCOLIRE A RELELOR ISTORIILOR TRECUTE, AZI, CÂND ÎN CELE ALE ȘTIINȚELOR TEHNOLOGICE SUNTEM ATÂT DE GENIALI!” SPERĂM!

IZVORUL DE SUB DEALUL VIILOR

Mi-am tot propus să scriu despre acest izvor de sub „Dealul Viilor” precum și a tristei stări în care a ajuns în zilele de azi! Dar, tot timpul luat de alte lucruri și scrieri, am tot amânat această idee. Zilele astea, răsfoind niște caiete ajunse și ele ferfelite dând spre îngălbenire deja, am regăsit acest titlu chiar cu unele notații gata făcute. Cu siguranță, bătrânii satului Gepiu, câți mai sunt în viață, își amintesc de acest „Deal al Viilor”, ce mărginește malul văii Orăscu, ce vine dinspre Păușa și trece prin „vulpiște”. Vulpiștea este un fel de teren erodat, o mâncătură în teren de câțiva kilometri, dar ascunsă într-un hățiş de măracini, unde sălășluiau vulpile ca într-un paradis, scheunând și lătrând în nopțile cu lună. Acestui loc i se zicea pe vremuri „vulpiște”. „Dealul Viilor” își are, de asemenea, istoria lui, fiindcă pe vremuri, cu sute de ani în urmă, era acest deal acoperit de vii. Era o binecuvântare, îmi povestea un unchi de al meu, ale cărui oase odihnesc acum într-un cimitir din statul Illinois al Americii. Au fost viile astea plantate pe acest deal fără tăgadă de locuitorii români ai satului. Cum s-au dărăpănat e o altă istorie, numai că la talpa acestui deal, din malul acestei văi Orăscu, izvora o apă limpede de izvor, curată ca lacrima. Cei din generația mea își amintesc și pot confirma, cu câtă plăcere tinerii, fete și băieți, dar și bătrânii, seara în asfințitul soarelui, cântând, cu olurile în mână, se duceau să aducă apă de la izvor. Nu au astăzi locuitorii comunei o mai bună și dulce apă ca aceea. S-a erodat valea, s-a arătat dealul, viile au fost smulse, izvorul s-a acoperit și a fost uitat!

De multe ori în copilărie mă duceam la acel izvor, ce se mai prelingea prin iarbă, mă aplecam și beam cu nesaț acea apă plăcută. Dar izvorul nu e mort. Nu, el este legat la un fel de râu

subteran, ce trece spre Ungaria și așa mai departe. Mai la nord, într-o potcoavă de păduri numită Bitanga, ce se cuprindea în pășunea Gepiului, era o fântână seculară și din istorie pomenită, care avea aceeași apă plăcută, dovadă că își avea același izvor freatic subteran de proporția unui râu. Pe vremile secetoase se spune că la această fântână veneau cu carele să ridice apa locuitori din satele vecine, cum era Miersig, Mierlău, Gepiș, Păușa, Bicaciu, Colonia de Gepiu în ultima vreme, chiar și Tincanii! Unde este azi fântâna? Înămolită într-un baraj construit inutil, dar gândit din fotolii birocratice, să fim în treabă! Că acest, aș zice, fluviu subteran există și azi, o dovedește arteziana de azi din comuna Gepiu. Aceasta mai bine de o sută de ani de când a fost forată, încă dă apă satului de aceeași calitate. Și mă tot gândesc cum n-au observat asta experții epocii de aur, când de la această fântână arteziană era apă suficientă să asigure adăparea „șeptelului numeros” din grajdurile cooperativei agricole, construite tocmai în jurul acestui izvor de apă! Cred că ungurii și-au pavat și îngrădit cu lanțuri aurite artezienele lor legate cu siguranță la aceeași venă de apă, dar noi îi pizmuim, în loc să le luăm exemplul. Îmi vine uneori să zic, Doamne, dă în gând unui tânăr sătean, să ia un hârleț sau un burghiu de forare, să desfunde acest izvor din „Dealul Viilor”. Ce faptă de valoare ar fi!

DOI PRIETENI ȘI VIȚELUL

(Din folclorul românesc)

Cică trăiau odată într-un sat frumos de câmpie doi prieteni buni.

Și erau așa de buni prieteni, de nu puteai deosebi pe unul de celălalt, într-atâta se asemănau în gândurile lor la tot ce făceau. Doar că e adevărat proverbul care zice: „Spune-mi cu cine te împrietenești, ca să-ți spun cine ești”. Așa și cei doi prieteni, semănau la fapte ca două picături de rouă, ce strălucesc la razele soarelui.

Apoi, ce-i drept, și-au mai lățit oamenii obiceiul și după năravuri și după averi și după multe alte ifose. Cei mai deștepți, deștepți își prind prieteni. Cei mai înceți din fire, prieteni asemănători își află, la fel bogații între ei și mai săracii între ei. Numai că, acești doi prieteni din povestea noastră erau și bogați și deștepți nevoie mare. Adică, mai mult le plăcea lor să se considere înțelepți, deoarece sătenii se cam îndoiau de istețimea lor.

Dar cum se știe de când lumea, că numai faptele sunt acelea care ne arată cu adevărat mintea cea bună a oamenilor, să vă povestesc câte ceva din faptele celor doi buni prieteni.

Așadar, cum se știe, omul cuminte își prevede dinainte planurile de viitor, așa și cei doi prieteni procedară.

„- Uite dragul meu prieten, se apropie sărbătorile Crăciunului! zise, deci, Gavrilaş prietenului său Gavriluș. Porcii ne sunt grași, vinul așezat, hrană din belșug avem pentru a ne petrece Crăciunul, Anul Nou și Boboteaza și Sfântul Ioan, dar..., pe anul celălalt, cred că ar fi bine să îngrășăm un vițel. Are carnea mai crudă și mai moale pentru prăpăditele astea de stomacuri. Ce zici?

„- Bine, prietene, așa vom face, răspunse Gavriluș prietenului său Gavrilaş. Numai că ar fi bine să cumpărăm de

pe acuma vițelul, să se aleagă ceva de pielea lui, adică să avem ce împărți frățeste din carnea lui fragedă și moale.

„- Ei, stai așa! Stai un pic să judecăm! Dacă tot avem timp până la celălalt Crăciun, pentru că cel de acum e aci, zise Gavrilaş, ce-ar fi să cumpărăm noi, și chiar acum, o vacă ce are să nască vițelul? Nu te gândești tu, Gavriluș, că am avea și lapte până să se nască vițelul?

„- Vai, ce bine gândești tu, prietene! se aprinse Gavriluș Tocmai ce mi-ai luat gândul din cap. Jumătate din an ai lua tu laptele, iar cealaltă jumătate de an ar fi al meu laptele. Ce zici?

„- Minunat, răspunse Gavrilaş. Dar..., vezi tu bine, prietene, că în orișice afacere va trebui să acceptăm și un anumit risc. Dacă vaca ar cădea stearpă de lapte în timpul meu sau în timpul tău, cearta să nu pornească între noi, dacă așa ar fi să fie norocul. Parcă făcea o proorocie omul, dar de altfel la orice neprevăzut ei cugetau împreună.

În sfârșit, puseră oamenii toate aceste învoieli la buna înțelegere, stabiliră că de la începutul anului până la jumătatea acestuia laptele va fi al lui Gavriluș, iar de la jumătate la sfârșit va fi al lui Gavrilaş. Zis și făcut. Puseră prietenii banii împreună, în mod egal și merșeră la târg. Găsiră vaca potrivită, din rasa Bălțată românească, plătiră prețul de trei milioane lei vechi și veniră cu vaca acasă.

Fiind bună de lapte, adică lăptoasă cum se zicea în satul acela, Gavriluș era mulțumit din primele zile ce-i drept, dar nu trecură încă nici alte câteva zile și vaca opri brusc laptele. Vânzătorul vacii nu mai pierdu timpul, odată ce văzu banii în mână, dar nici ei nu întrebă dacă vaca ar fi gestantă. Oricum, vaca opri laptele tocmai pentru acest motiv. Dar riscul era risc, cei doi prieteni nu se certară, ba încă erau bucuroși, deoarece, cu siguranță Bălțata va naște vițelul. Cam pe ce vreme avea să fete vaca, oamenii nu știură, fiindcă nu întrebaseră. Dar prin primăvară, timpuriu, vaca fătă un vițel frumos. Nu după multă vreme, venindu-i rândul lui Gavrilaş la lapte, acesta era fericit.

Rămânea suficient pentru vițel, căci, cum am zis, vaca era de rasă lăptoasă. Curând vițelul trecu la înțârcare, iar laptele era acum din belșug. Ce nu reușea să bea Gavrilaş, vindea și la vecini, de mai câștiga omul și bani buni de buzunar.

Gavriliuș tăcea molcom, înghițind în sec, căci riscul era risc, iar învoiala așa le fusese. Lunile treceau, iar vițelul se ridica și se rotunjea ca un papanas. Mai trecură câteva luni și cei doi prieteni se găseau din nou în pragul sărbătorilor de Crăciun, iar vițelul lor era acum un adevărat tăuraș.

Cei doi prieteni hotărâră tăierea vițelului, pentru a-l împărți frățeste.

Gavriliuș era cu o secundă mai luminat decât prietenul său, dar Gavrilaş era tot cu o secundă mai isteț decât prietenul său, deci cum fusese norocos cu laptele, de ce să nu prindă un pic de noroc și la împărțitul vițelului.

„- Să aducem cântarul de la vecini, zise Gavrilaş, căci ale noastre-s cam ruginite, nu bat bine!”

„- Nu! Nu-i nevoie să deranjăm vecinii, grați Gavrilaş, ci mai bine luăm o sfoară bună și o întindem de la botul vițelului până la rădăcina cozii. Îndoim sfoara în două părți egale și măsurăm din nou de la botul vițelului până la mijlocul spinării și acolo facem o cruce cu carbunele.”

„- Foarte bine, răspunse Gavrilaş, nu e rea ideea, că doară oameni cuminți ne socotim, nu holbăciți ca alții!”

Așa și făcură. Gavrilaş găsi prin gospodărie o funie zdravănă, făcu apoi un inel la un capăt, trecură funia în jurul picioarelor tăurașului, trecură celălalt capăt al funiei prin inelul gata făcut, traseră cu nădejde și cât ai clipi vițelul căzu răsturnat pe covorul alb de zăpadă, căci ninsese în toată noaptea trecută. Gavriliuș era recunoscut de măcelar prin împrejurimi, așa că prin o ușoară lovitură de cuțit la ceafa vițelului, acesta era gata de jupuit și împărțit. Gavrilaş și Gavrilaş luară funia de o deznodară și se apucară de măsurători.

Măsurară cum ziseră, îndoiră funia în două părți egale, măsurară din nou, făcură o cruce cu cărbunele cu grijă și exact în mijlocul spinării vițelului, după care Gavrilaş zise:

„- Acum, tu, Gavrilaş, ai toată jumătatea începând de la botul vițelului, cu toate picioarele din față și până la cărbune, iar de la cărbune până la rădăcina cozii să fie al meu. Cred că nu zic rău!”

Gavriluș se cam scărpină la ceafă, oricum carnea cea mai multă era pe pulpele picioarelor din spate, și zise, deci, prietenului său:

„- Dar dacă am întinde noi sfoara de la botul vițelului până la vârful cozii vițelului? Nu ar fi mai bine?”

„- Nu, nu, coada o împărțim aparte, și tot cu sfoara! răspunse Gavrilaş. De la rădăcina cozii până la mijloc, să zicem că e a mea, de aci și până la vârful cozii să fie partea ta; tot dreaptă și egală!”

„- Daa, de egală e egală, dar ce fac eu cu pleasna din vârful cozii? Căci doar nu e bună de fiert în oală!”

„- Ei, o pui și tu vârful la bici anul viitor! îi răspunse Gavrilaş.

Cei doi prieteni intrară la încurcătură cu împărțeala vițelului. Tot așezau sfoara în toate direcțiile de începură să transpire.

Atunci tocmai veni un vecin, așa, întâmplător și, dând peste ei, se miră, văzându-le sudorile pe obraji, încurcați în măsurători și zise:

„- Măi, oamenii lui Dumnezeu, împărțiți vițelul pe lungime, astfel o jumătate cu un picior din față și unul din spate e partea unuia, iar jumătatea cealaltă e partea celuiilalt. Cu asta ați terminat!”

„- Și coada?” întrebă deodată cei doi prieteni. „Vrem să o împărțim egal!”

„- Coadă vițelului mi-o dați mie, căci v-am deschis capetele!” răspunse vecinul. „Numai bine are să gătească Florica mea niște răcituri de să te lingi pe buze!”

Cei doi prieteni împărțiră vițelul cum le spuse vecinul, coada vițelului o dădură acestuia, dar tot buni prieteni și oameni de treabă au rămas. Numai pe ici pe colo mai chicoteau sătenii zâmbind. Dar cine mai apleacă urechile la gura lumii?! Asta ar fi iar o altă belea pe capul omului. Ba, încă, după ce înveseliră și pe vecin cu coada vițelului, aduseră și o cană cu vin, de cinstiră Crăciunul și toate sărbătorile ce urmau. Își luară apoi fiecare partea sa de vițel, chemându-și nevestele în ajutor, care, cu șorțurile strâns legate la brâu, alergară vesele, mulțămite de bărbații lor.

Partea a IV-a. Din lumea celor fără grai

ȚÂNȚARUL ZUMZĂILĂ

Dragi copii și oameni mari, țânțarul din această poveste era un țânțar ca oricare altul, doar că era atât de mic, încât nu putea fi văzut nicidecum!

Numai după zumzăitul lui neconținut știau oamenii că a venit țânțarul. Tot după zumzăit știau dacă este prin apropiere sau mai departe, zboară undeva spre zarea numai de el văzută, ori se învâрте în jurul lor, așa cum fac țânțarii în acele seri călduroase de vară. Năcazul mare este numai că acest țânțar din poveste, numit de oameni Zumzăilă, găsea orice gleznă de la picior, degete de la mâini, urechi, gâtul neacoperit al oamenilor de se așeza nevăzut. Imediat își scotea Zumzăilă acul său de înțepa pielea oamenilor. Înțepătura lui era otrăvicioasă, așa că într-o bună zi un băiat, deși era voinic, s-a îmbolnăvit de înțepăturile țânțarului Zumzăilă. Mama băiatului l-a dus imediat la un Înțelept al casei, care nu era altul decât bunicul băiatului. Așa dar, înțeleptul casei bunicul, le dădu cel mai înțelept sfat, să-l ducă pe nepoțelul lui imediat la un doctor. Zis și făcut.

Manuel, căci așa îl chema pe băiat, făcea așa o alergie încât, numai dacă îl auzea pe Zumzăilă zumzând prin jurul său, devenea bolnav de febra și temperatură. Minune, chiar și acum pe drumul lor către doctor, țânțarul Zumzăilă era prin apropiere căci se auzea cum zumzăie.

„- Auzi, mami, Zumzăilă vine după noi, zise speriat Manuel mamei sale!”

„- Foarte bine, acum are să-i dea doctorul și lui leacul să nu mai vină după tine!”

„- Dar dacă nu-l poate vedea..., se mira băiatul în gândul lui!

Ajunși la doctorul din orașelul lor, intrară degrabă iar acesta auzind despre ce este vorba, îi pregăti lui Manuel o injecție, pe care trebuia neapărat s-o primească. Cât era băiatul mamei de voinic, o oarecare frică începu să-l cuprindă, astfel îi zise mamei sale sughițând:

„- Mami, nu mai sunt bolnav, să mergem repede acasă de aici!”

Ca să nu se sperie pacientul, doctorul se îndreptă spre geam pregătindu-și seringă, deschise și geamul să vină puțin aer, apoi reveni zâmbind la pacientul său care tremura în brațele mamei sale. Îi făcu injecția, și cât ai clipi totul s-a terminat cu bine.

Cum se termină cu injecția însă, Manuel începu să țipe:

„- Mami, mami, îl auzi pe Zumzăilă? A venit pe geam și n-are frică de nimeni!”

„- Acum să nu-ți mai fie frică de Zumzăilă” îi zise ea!

Între timp doctorul le spuse să se ducă liniștiți acasă, deoarece totul va fi bine!

Dar după frica de injecție și alergia ce o făcea la zumzăitul de țânțari, Manuel ajunsese acasă mai bolnav decât fusese înainte de a merge la doctor!

Mama sa povesti bunicului toate cu de-amănuntul, iar acesta zise:

„- Știi ce trebuie făcut, îi vin eu de hac lui Zumzăilă, și așezându-l pe nepotul pe genunchii săi, îl asigură că de azi înainte el nu va mai face alergie. Știa bunicul ce știa! Doar nu degeaba era el supranumit Înțeleptul familiei!

Așadar, după ce se gândi și iar se gândi, porni la treabă. Își adună de prin gospodărie tot felul de rumegușuri, scândurele și bocanci abandonati de ani de zile, adună ierburile și putregaiurile adunate de vremi și furtuni pe lângă gardurile ce împrejmuiau gospodăria lor, curăți cum s-ar zice totul în jur,

și în final avu o oarecare grămadă de gunoaie, dar pentru care bunicul avea un plan precis. De îndată ce soarele porni spre asfințit, când tânțarul Zumzăilă apărea cu mare zarvă în jur dar fără a fi văzut, bunicul aduse cu multă grijă un jeratic cu care făcu un fumegar din cele adunate, cum se făcea pe vremuri de Sf. Toader pentru a trata pomii fructiferi de omizi. Un fum dens acoperi curtea și grădina lor, iar Zumzăilă zbură ca dus de streche fără a mai fi văzut vreodată prin partea locului. Manuel s-a vindecat și el de alergie, iar bunicul a devenit mai înțelept, observând că întotdeauna țânțarii trag unde nu se face curățenie, sfătui pe toți din jur să țină mereu curățenie peste tot, altfel se reîntoarce țânțarul Zumzăilă.

CEAPA ȘI PĂTRUNJELUL

Se povestește până în ziua de azi, cum odată, pe vremuri, trăind în aceeași grădină și în bună vecinătate, Ceapa începu a se lăuda la Pătrunjel despre familia sa aleasă, „alium cepa”, care, la rândul ei, aparține celei „Liliceae”. Apoi despre rubedeniile ei, prazul, usturoiul, shalotul, laleaua cea frumoasă, etc. etc.

Cum Pătrunjelul asculta liniștit doar ușor clătinându-și frunzele sale ornate, ceapa continua povestirea sa cu multă mândrie!

„-Eu sunt cea mai veche plantă, zarzavatul cel mai căutat și folosit în bucătării. Până și filosofii lumii m-au cercetat, egiptenii antici mă asemănau cu însăși Universul. Ei, ce zici Pătrunjelule? O ceapă așa cum mă vezi, sunt simbol al marelui univers! De când sunt indienii indieni și chinezii chinezi, eu sunt onorată și la bucătăria lor!”

„- Bine, bine, Ceapă, numai faptul că stai lângă mine în această grădină frumoasă, e un semn bun pentru tine, de recunoașterea ce o ai la Grădinarul nostru, dar se pare că tu nu mă cunoști prea bine pe mine, îi răspunse Pătrunjelul. Apoi, uiți că uneori ești atât de obraznică, încât faci oamenii să lăcrimeze numai de se ating de tine!”

„- Ascultă tu, Pătrunjelule, sunt curioasă să te cunosc, dar să știi că eu sunt și farmacistă, iar când îi fac pe oameni să lăcrimeze, de fapt le spăl ochii de praf și uscăciuni! Așa să știi!”

„- Dacă tu ești o farmacistă, îi răspunse Pătrunjelul, să știi că eu sunt un doctor! Numele meu latin este „Petroselinum crispum”, am și eu rudenii nobile, numai să-ți amintesc câteva mai de seamă cum sunt: mărarul, țelina, leușteanul, morcovul, sfecla roșie, cu toții farmaciști licențiați! De mai mult de două mii de ani trăiesc peste tot în lume, cresc și în piatră! Așa să

știi! Apoi eu sunt însuși leac de vindecare până și la mușcăturile otrăvicioase ale scorpionilor. Sunt și sirop dulce ce întărește creierul oamenilor, frunzele mele curăță rinichii și întăresc inimile ființelor!

Mă folosesc până în ziua de azi toate popoarele mediteraneene, mă au bine bucătăriile engleze cărora m-au dăruit romanii cei antici, ce să mai zic de bucătăriile francezilor și ale grecilor! În țara acestui grădinar ce ne udă acum rădăcinile și ne așează în această povestire am existat dintotdeauna, după câte îmi aduc aminte!”

„- Hai, mai taci din gură, se încruntă ceapa, căci, uite, iar vine să ne ude cu apă, ca să creștem bine și gustoase!”

Australia, 2009

MUSCA TALENTATĂ

- Poveste -

Dragi copii, musca este o insectă ca oricare alta. Trăind ea mai mult pe la bucătăriile oamenilor a devenit o adevărată casnică, învățând multe șiretlicuri sau, cum le numesc oamenii, năravuri. Dar de cele mai multe ori aceste năravuri ale muștelor supără pe adevărații bucătari. Asta o știm cu toții, mai ales mămicile, care nu știu cum să se descotorosească de ele, dându-le afară pe uși și pe ferestre.

Uneori, spun poveștile, se mai ducea musca și la arat, de zumzăia pe la urechile cailor și boilor, înțepându-le chiar și ochii, făcând mai multă supărare harnicelor animale ce trăgeau plugul la arat. Au intrat muștele la ceartă chiar și cu doctorii cei mari, fiindcă aceștia au surprins năravul lor de a umbla pe la closete și de acolo înapoi la bucătăriile oamenilor. Ba se așează pe rănile altor ființe, depunând ouă din care ies viermișori.

Deci, se înțelege că musca este o insectă nefolositoare, oriunde apare!

Dar, dragi copii, această muscă din povestea noastră era o muscă năzdrăvană, talentată, învățase să scrie, să picteze, bineînțeles, unde găsea un perete sau un geam. Întotdeauna această „Muscă talentată” căuta pereți noi, albi, curați, pe care să-și desfășoare talentele. Iar când era dată afară de vreun gospodar, degrabă găsea ea un alt perete alb, geamuri sau uși curate!

Dar iată că, într-o bună zi, bâzâind în toate direcțiile și negăsind înțelegere pentru lucrările sale, se întâlnește cu o altă insectă pe care o chema Albina. Aceasta, fiind călătoare desăvârșită prin lumea florilor de unde aduna polen pentru miera ei, o povățuiește cu bună intenție astfel:

„- Dacă treci apa asta peste care eu zbor în fiecare zi, vei găsi câmpii de flori, păduri verzi cu tot felul de păsări frumos colorate, de la care poate înveți cântece mai altfel, să-ți înnoiești zumzăitul ăsta al tău!”

Dar talentata muscă întrebă:

„- Bucătării se găsesc?”

„- Da, se găsesc!” răspunse Albina, apoi continuă:

„- Dar tu ce știi să gătești?”

„- O, știu de toate!” răspunse Musca talentată. „Dar dacă trec apa asta, vreau numai să scriu pe pereți și pe geamuri operele mele proprii, însă nu pot desena, dacă nu am pereți de bucătării și geamuri. Trebuie să te odihnești pe o farfurie, pe o friptură de găină, pe un pește fript, ca să te refaci, dragă, altfel talentul te omoară!”

„- Hmm, îi răspunse Albina, atunci lasă-te de acest talent și găsește-ți altceva de făcut!”

„- Ei, tu, Albino, nu mă înțelegi! Am să-mi găsesc eu ocupație, numai spune-mi cum trec apa, acest râu mare cu aceste valuri spumoase și înecăcioase!?”

Tocmai trecea prin apropierea locului unde ele stăteau de vorbă un hipopotam mare, cu coada lui mică ridicată, semn al bucuriei lui, văzând apa cea frumoasă pentru el. Cât ai clipi din ochi, Musca talentată se și așeză pe coada acestuia, lăsându-i albinei doar un zumzăit, ca un salut de despărțire.

Ei, dragi copii, de acum încep peripețiile „Muștei talentate!” Deci, cum trecu apa, numai ce văzu o colonie de castori, ce munceau de zor să ridice ceva. Un poduleț de vreascuri...!? O căsuță...?! Cine știe, se întrebă ea, căci așa ceva nu mai văzuse!

Curioasă cum e musca de obicei, zbârnăi din aripi și se așeză pe spatele unui castor, care, însă, de îndată se scufundă în apa rece, dar Musca talentată a și zburat zicând:

„- Ptiu, drace, aici nu e de mine! și își continuă călătoria. Se duse ea și se tot duse, precum vorba din poveste,

până ce o apucă noaptea pe drum, dar fără a găsi un locușor după dorințele ei! Noaptea aceea fiind întunecoasă, cu un cer fără stele și lună, o cuprinse chiar frica. Se așează pe un scaiet uscat și se piti sub frunza acestuia, dar de dormit nici vorbă. Tot privind ea în toate părțile, norocoasă ca orice muscă, numai ce zări pe un delușor o luminiță, ce pâlpâia ca flacăra unei lumânări. Fără a mai sta pe gânduri, de îndată se îndreptă voioasă și, bâzâind înspre acel delușor. Într-adevăr, acolo ea găsi o căsuță de pitici, iar înăuntru, în jurul unui foc de vreascuri, stăteau piticii, încălzindu-se și povestind lucruri din lumea piticilor. Ferestrele mici și rotunde erau însă bine închise, dar Musca talentată nu se lăsa descurajată, ci zbură pe la toate ferestrele casei, cercetând fiecare colțișor, doar-doar va găsi o crăpătură pe undeva. Cum casa piticilor era foarte veche, lesne găsi ea o mică crăpătură undeva între zid și ferestruică, așa că de îndată se văzu înăuntru, se ghemui și ea între pitici la foc, dar la distanță, să nu-și ardă cumva aripile ei subțiri. Îi tot privea mirată, după cum mirați o priviră și ei.

„- Uite o muscă!” zise piticul, care avea între toți barba cea mai mare!

„- Ia, fă-i vânt de pe aici!” zise unul dintre pitici!

„- De ce? E și ea o ființă, poate i-o fi foame!” zise un alt pitic!

Musca, talentată fiind și năzdrăvană, desigur, că înțelegea vorbele piticilor, degrabă se așează pe un perete mai luminat de flacăra focului și începu să-și desfășoare arta ei.

„- Ei, o fi desenând ceva, căci uite, sunt forme de cerculețe!” spuse iar piticul cel cu barba mare.

„- Poate scrie, căci semnele par niște cuneiforme, care vor trebui iar descifrate!” răspunse alt pitic.

Și tot așa, vorbind ei între ei, cuprinși și de căldura plăcută a focului, unul câte unul piticii se lăsară într-un somn dulce, ce-i ducea pe alte tărâmurі de vise și minunății!

Musca, după ce se ospătă și ea din ceea ce-i lăsară pe o farfurie piticii cei buni, își găsi și ea un loc de dormit sub grinda casei.

A doua zi, soarele, cu razele sale binefăcătoare, lumina casa piticilor. Aceștia se deșteptară de îndată, se spălară pe ochi cu roua adunată pe frunze mari, grăbindu-se să se ducă la munca lor din dumbravă!

Musca talentată, fericită, se trezi și ea, începând a zbârni din aripi și a se așeza peste toate ce aveau piticii prin casă. Se duse și la geamul la care gazdele puseseră câteva vase cu flori, puse și ea câteva murdării de-ale ei pe geam, convinsă că face lucruri mari!

Privind așa spre florile cele de dincolo de geamul ei, numai ce i se împietri privirea. Pe o floare era Albina, culegea de zor polen pentru mierea ei!

Furioasă din cale afară, musca găsi repede crăpătura prin care intrase și ieși iute să o întrebe pe Albină cu ce se ocupa ea acolo? Musca trebuia să știe orice, curioasă fiind din fire!

„- Cum, nu știi!? răspunse Albina cu blândețe! Uite, eu fac polenizarea florilor, așa cum m-a învățat Maica cea Sfântă, regina noastră! Dar culeg și polen pentru mierea cea dulce! Dar ție cum îți merge?

„- Mie îmi merge foarte bine!” răspunse Musca talentată, trecând pe o altă frunză, fiindcă năzdrăvana știa de acul cel ascuțit al albinei, apoi întrebă:

„- Dar ție cum îți merge?”

„- Eu sunt fericită, fiindcă munca mea e folositoare și oamenilor!”

„- Dar..., se oțărî musca, dacă asta e adevărat, pentru ce oamenii nu te țin și pe tine în bucătărie ca pe mine?”

„- Viața mea este prin grădinile înflorite. Dar eu am văzut odată cum oamenii te-au speriat cu ceva apă otrăvicioasă de care poți și să mori! Pentru ce te-au speriat?”

„- Ah, ei n-au înțeles bunele mele intenții!”

Tocmai acum, în toiul discuției lor, sosi o vrabie flămânzită de se așază la fereastra asta cu flori, sărind pe ambele picioare, privind în toate direcțiile gata, să prindă vr-o insectă!

„- Aoleo, când văzu Musca talentată și asta, ca un fulger dispăru dintre flori, căutându-și speriată intrarea ei în casa piticilor. Cu o vrabie ca aceasta nu e de glumit, te înghite cât ai clipi, se cutremură biata muscă!

Revenind ea în casa piticilor, începu iar „a scrie pe pereți”, ca un adevărat redactor îndrăgostit de munca lui, după acea lege naturală dată tuturor, adică „unii nu scriu ce știu, alții nu știu ce scriu” și așa mai departe...!

Nu peste multă vreme, veniră piticii de la munca lor din umbravă și, istoviți cum erau, se aruncară în leagănele lor suspendate, pentru o binemeritată odihnă. Ei îngrijiră cu multă trageră de inimă lăcrimioarele din umbravă, stropiră cu rouă ciupercile tinere, curățară ferigile de frunze uscate, frezară mușchiul cel verde de pe poteci și de pe copaci, adică tot ce trebuia făcut într-o umbravă minunată, așa cum era a lor!

Cum priveau piticii prin casa lor, ca de obicei, să se asigure că nimic nu lipsea, numai ce dădură cu ochii de murdăriile muștei răspândite peste tot, pe pereți, pe geamuri, pe uși și pe tavan, lucru ce nu se mai văzuse niciodată la ei. Săriră cu toții să spele și să curețe, astfel că nici nu trecuse soarele înspre asfințit, când casa lor era din nou curată, aerisită, cu pereții albi, cu ușile și geamurile frumos lustruite!

Dar Musca talentată era demult pe drumuri noi, pasă-mi-te presimțise ea, năzdrăvana, nemulțumirea piticilor și nu mai așteptă măturoidul cu care să fie alungată!

De data asta, Musca talentată se porni la un drum mai lung, hotărâtă a face, pe acolo pe unde nimeni nu aflase de pățaniile ei, cele mai mari minuni! Și iar se duse și se tot duse, până o prinse dimineața pe drum și razele soarelui

transformară în pietre nestemate boabele de rouă de pe iarba câmpurilor. Acest peisaj, însă, i se părea ei oarecum grotesc, prea luminos, cu prea multă umezeală pentru piciorușele ei de muscă, așa că se feri deocamdată a sta în fața acestor raze puternice. Iată că văzu un arbore uscat, nu prea îndepărtat de locul unde se afla ea, așa că de îndată zori înspre aceasta, bucuroasă a găsi sub coaja lui uscată o găzduire mai bună!

Într-adevăr, ar fi fost loc de odihnă, dar fu întâmpinată de două lăcuste, care îi povestiră multe lucruri de care musca se însăimântă. Adică, în acest copac își avea casa și o coțofană însingurată, care, drept hrană, prefera tocmai insecte cum sunt ele, lăcuste și muște!

„- Aoleu, își zise musca, aici iar nu-i de mine!” Totuși întrebă:

„- Dar voi, cum de mai sunteți în viață?”

„- Ei, crezi că dacă suntem lăcuste nu avem un pic de orientare? Trăim aci jos, la rădăcina copacului, într-un bârlog, unde un piset sălbatec are adăpost de multă vreme. Când el nu este plecat la vânatoare, ieșim și noi liniștite să mai roadem câte un fir de iarbă verde, fiindcă această pasăre mâncăcioasă de insecte nu îndrăznește să se coboare la noi!

„- Hmm! Dar bucătărie are pisetul acesta?” întrebă Musca cea talentată!

„- Nu, nu, el mănâncă pe unde vânează, aici vine numai pentru a se odihni. Doarme și câte trei zile, uneori și mai mult!”

Nu mai zise zbârnâitoarea năzdrăvană nici una, nici alta, ci o luă repede la drum!

„Dacă pisetul acesta nu aduce nici carne, nici fripturi, ce rost are să-i ții companie? Să stea cu lăcustele lui, căci eu iarbă nu mănânc!” își zise ea și dusă a fost.

Dar cum se știe de când lumea, fiecare ce-și caută aceea găsește. Așa și Musca talentată, de data aceasta nimeri la un castel, ce strălucea ca soarele! Ba, încă, fu cu mare cinste

primită! De la o fereastră ce era făcută din lemn de salcie, tocmai năvăliră o mulțime de muște, iar acestea de cum o văzură veniră cu toate veniră s-o preîntâmpine. Imediat vroiră să știe cum și de pe unde vine, dar năzdrăvana nu se învoi să se prezinte, așa, imediat, fapt ce lăsa impresia unei modestii oarecare!

Știa ea ce știa, doar nu pierduse vremea așa de florile mărului pe la bucătăriile unor oameni însemnați. Chiar și de pe farfurii împărătești gustase ea bunătăți, dând și autografe de mulțumire pe marginile acestora. Așa că repede începu să cerceteze și acest palat strălucitor. Totul era însă natural, adică un fel de îngrămădire de rugi și măracini cu flori și frunze, prin care razele de soare țeseau argintăriile și aurăriile locului. Dintr-o arcadă de frunze mai umbroase și până pe o cracă de copac erau întinse cu mare delicatețe pânze de păianjeni, iar pe acestea se plimbau păianjenii, doar-doar vor găsi vreo insectă prinsă în plasa lor!

Mai sus, pe un balcon aurit format din creanga arcuită a unui gorun bătrân, tocmai apăru un graure zglobiu și fără astâmpăr, care privea direct înspre roiul de muște.

„- Aoleo, dar și aceștia sunt locatarii voștri?” întrebă musca speriată!

„- Oh, nu te speria, o liniștiră suratele ei! Păianjenii nu ies niciodată din pânda lor, doar tu să nu te așezi niciodată pe urzeala lor! Graurele e sprinten dar are văzul mai slab, doar să stai puțin nemișcată pe fotoliul unei frunze, apoi el zboară și rareori se mai întoarce, îi place mai mult la câmpie! Într-adevăr, pasărea își luă zborul ei curând, dovedindu-se adevărate spusele suratelor ei.

Astfel, Musca talentată rămase multă vreme între suratele ei, mai ales că prin acel loc curgea și o vale cu apă, care, atunci când seca, peștii rămâneau pe fundul văii drept hrană din belșug insectelor și muștelor! Cât o fi stat Musca talentată pe acolo, nu se știe, ori dacă nu a zbârnăit în altă parte

să găsească pereți și geamuri de bucătării mai frumoase! Dar, cu siguranță, că în orice parte ar călători ea, între flori va găsi întotdeauna și o albină harnică, folositoare tuturor!

PURCELUL NĂZDRĂVAN

Frumoase sunt poveștile, plac tuturor, și celor mici și celor mari, fiindcă un grăunte de învățătură tot aduc ele, altfel n-ar mai fi povestitori să le povestească. Iar dacă povestea e veche, cu atât mai bine, după vorba proverbului: „*cu cât e vinul mai vechi, cu atât e mai plăcut*”. Poveștile bunicilor erau frumoase și înțelepte, căci veneau din vremile când neamul ăsta omenesc tocmai își deschidea ochii și urechile, să vadă și să înțeleagă bine această lume plină de minunății.

Astfel, din vechime se spunea, -și adevărat este-, că și animalele ce viețuiesc de-a valma cu oamenii pe acest Pământ frumos au momente de voioșie, de exaltare, după cum și de tristețe. Ele nu pot să vorbească, dar au și ele gândirea și știința lor. Unele sunt inteligente, prinzând repede multe îndeletniciri, dacă sunt dresate. Întotdeauna s-a recunoscut, adică mai mult se credea, că numai purcelul din neamul grohăitoarelor e ca piatra la cap, adică neputând învăța nici măcar să sară un fir de ață, sau să imite și el o privighetoare, să facă și el o ghidușie, care să-l ridice în ochii lumii, ca fiind cineva. Dar ce poate face el aici, dacă așa l-a creat Dumnezeu și pe el? Trebuia să se mulțumească și să stea în limitele speciei lui. Adică să scormonească încontinuu cu râțișorul, sau, crescând și îngrășându-se, să ajungă pe eșafodul bucătarilor.

Poveștile doar spun, că farmecele sunt un fel de oblojeală, de minuni, dar nici asta nu s-a văzut tocmai la un purcel, care să devină un viteaz îndrăgostit de vreo muză a artelor, sau colea, să facă și el o năzdrăvănie, de care să se minuneze lumea.

Așadar, povestea povestește că, într-adevăr, pe costiștea unei văi împădurite cu goruni mari și ghinde multe, trăia fericită o mistreță. Grohăia veselă printre ceilalți mistreți și mistrețe. Nu după multă vreme, mistreței îi veni și ei sorocul să

nască purcei. Și, minune, mistreața făta un singur purcel, lucru mai rar întâlnit, dar de aci se vede deja semnul unei ursite deosebite. Mistreața era foarte bucuroasă și abia-l vedea de drag. Dar era și șugubăț purcelul, mai ales când își lăsa urechile aplecate peste ochi, iar cu codița ca un sfredel, ridicată, fugea de ici-colo prin baltă sau prin frunzare. Cu râțișorul lui mic, scurma la câte-o rădăcină mai fragedă, uneori apuca și câte o ghindă în gură, dar pe care încă nu o putea zdrobi. La cel mai mic zgomot produs de vreo creangă în bătaia vântului, el fugea repede în zăvoi, de unde îl privea mama lui.

Dar, dacă era mistreața așa cum spuneam, fericită și mândră de purcelul ei, avea uneori și tristețile ei. Vedea, în instinctul ei, că mare talent ori geniu nu va ieși din purcelul ei și că oricând un lup putea să-l sfâșie, sau ar putea fi prins într-o capcană de vreun vânător, să ajungă sărmanul pe grătar de friptură. Ce grozăvie! Auzise mistreața multe asemenea istorii și chiar văzuse cu ochii ei purcei duși de lupi sau vânători.

Aceste gânduri o întristau din când în când, mai ales văzând cum maimuța se mândrea cu puiul ei ajuns mare vedetă la circ, care era hrănit și pieptănat, numai pentru că făcea oamenii să râdă, când se agăța cu coada de o funie ridicată. Ce să mai zică de ursulețul ajuns campion la lupte! Ba învățase chiar să meargă cu bicicleta. Dar puiul vulpii la ce nivel filosofic ajunsese acum pentru a prinde găinile cele gustoase! Ducea căinii de nas cu coada stufoasă, de se dădeau de-a berbeleacul pe costișele văilor. Numai purcelul ei nimic, dar absolut nimic. Nici muzică, nici sport, nici dans, nici măcar o cățărare pe funie. Singura lui cale va fi să ajungă hrana celor cu colți mari. Tare era supărată. Dar cum este bine știut de când lumea, nici supărările nu sunt fără sfârșit. Uneori și numai bănuielile fără temeiuri aduc frica ce nu a fost niciodată folositoare, însă mistreața, fiind din rândul dobitoacelor, nu avea ideea timpului și nici a faptului că în rău se afla de multe

ori sămânța unui bine. Purcelul ei, cu atât mai puțin avea idee despre lumea mare. El știa dar zăvoiul și boltuirea umbroasă de deasupra bălții, unde el văzuse lumina zilei. Auzea și vedea cum firișoarele de apă curgeau la vale, iar printre ramuri frunzoase razele soarelui pătrundeau înspre el în fiecare dimineață și asta de când se născuse. Aici știa purcelul mistreței a fi miezul bunătaților din lume. Și era fericit, când își răsucea capul ca o bilă cheală după raza de lumină, ce se legăna după cum se legănav frunzele copacilor înalți, sub bătaia liniștită a vântului. Câte o păsărică mică și colorată, ciripind veselă, mai pătrundea din când în când în lumea asta mică a purcelului.

Iată că, într-o bună zi, ceva nemaipomenit, adevărate fantome apărură prin preajma bălții, făcând mare gălăgie. Vai, și tocmai acum mistreața nu era acasă, era plecată să adune jir, iar purcelul de mistreț se ghemui sub o rădăcină, doar botișorul rotund îl ținea în afară pentru a putea respira. Ochii lui ca două măslina priveau ficși prin desișul mlădișului verde, dar de unde el nu putea fi văzut. Acele fantome uriașe se mișcau doar pe două picioare înalte ca niște catalige de cocostârc. Așa le percepea el. În realitate, erau doi tineri excursioniști, porniți a vizita frumusețile pădurii. Urcau spre izvorul din deal să se răcorească din unda lui limpede și rece. Ei râdeau și vorbeau despre cele ale oamenilor, mai aveau cu ei și un mini-televizor, pe care îl așezară tocmai pe malul bălții, unde trăia mistreața și purcelul ei. Vocea lăsată la maximum avu darul să sperie și mai mult biata sălbăticiune. Excursioniștii se urcară mai la deal, lăsând mini-televizorul acolo, unde-l puseră, iar vocea reporterului umplea dumbrava de zgomot și ecouri. După un timp, purcelul își scoase ochii săi ca două măslina și privi direct pe ecranul televizorului. Acolo se derulau scene neînțelese, pe străzi copii mulți și gălăgioși, o doamnă pe un trotuar ducea de curelușă un purceluș domestic, fapt ce-l făcu pe micuțul mistreț să tresalte. Era un purceluș ce îi semăna și

frica parcă îl mai părași, așa că se apropie, dar așa, scufundat în apă, să vadă mai bine purcelușul din televizor. Acesta avea dungi sure pe spate, ținea urechile plecate peste ochi și codița ca un sfredel ridicată, iar din când în când purcelușul primea boabe de porumb, pe care doamna i le servea din palma mâinii. Și de câte ori guița, doamna se pleca la el cu boabele de porumb.

Auzind și înțelegând guițatul purcelușului domestic, puiul de mistreț ieși din baltă și se așeza în fața mini-televizorului, privind cu ochii lui de măsline. Nici când veniră tiptil tinerii excursioniști, el nu observase, doar când fu prins de aceștia, începu să guițe speriat. Era însă prea târziu să mai fugă în balta sa. Astfel, ajunse și el în orașul oamenilor, grație acestor excursioniști. Ajunse la Circul Mare al orașului, unde repede îl spălară, îl hrăniră și-l botezară cu numele de Purcelul Năzdrăvan, tocmai fiindcă dresorii cercului observară apetitul acestuia pentru grăunții de porumb, pe care îi înghițea aproape pe nemestecate.

"-Aha, își ziseră cei cu dresarea animalelor, ia uită-te frate! Are Purcelul Năzdrăvan o șansă! Repede întinseră o sfoară între troaca de porumb și purcel, o înălțară puținel la început, apoi treptat o înălțară tot mai mult și, minune, sărea purcelul peste sfoară, de parcă avea aripi, să ajungă iute la boabele cele gustoase, pe care le înghițea pe nerăsuflăte.

Atunci dresorii aduseră o scândură de vreo trei metri lungime, o așezară cu un capăt pe o masă, iar pe masă așezară din nou troaca cu grăunți.

Se învărti Purcelul Năzdrăvan o dată, de două ori, pe sub scândura înclinată, dar reveni la partea scândurii dinspre dușumea și repede porni să urce pe aceasta. Astfel ajunse la troaca cu grăunțe, înfulecându-le pofticios. Problema era că odată ajuns pe masă, purcelul nu vroia să mai coboare, dar nici asta nu fu o dilema pentru dresor, deoarece strămută troaca de

grăunțe pe dușumea, iar năzdrăvanul repede coborî la noile grăunțe.

Adevărul este că judecata purcelului la atâta se reducea, a-și umple stomacul cu grăunțe, după care dormita îndelung, fără a mai băga în seamă chemările dresorului său. După o vreme începuse chiar să se îngrașe năzdrăvanul de purcel.

„- Hmm! Își zise dresorul, ia să te trec eu acum prin exercițiul foamei, să vezi ce-ți sfârâie ție unghiile de la picioare!” Zis și făcut! Nu primi purcelul grăunțe o zi și o noapte. În urmă, luă dresorul un gard de sârmă împletită în ochiuri mari, înalt de un metru, pe care îl ancoră zdravăn de doi stâlpi laterali, apoi așeză troaca de grăunțe pe partea de dincolo a gardului, scuturând-o nițel, grăunțele sunară ca niște clopoței, ceea ce îl făcu pe puiul de mistreț să-și fixeze ochii lui de măslină spre ele. Se repezi el, flămând cum era, dar nimeri cu rătășorul său între ochiurile de sârmă. De abia și-l mai putu scoate. Începu să muște și să rupă gardul.

„- Aha, își zise dresorul, de-l pot învăța să muște, e bine! Îl învăț să muște și tot am scos din el un artist!”

Zis și făcut! Aduse un cățeluș, de-l puse la troaca de mâncare, luă gardul despărțitor, iar purcelul, ca un năzdrăvan, se năpusti asupra cățelușului, rupându-l cu colții lui de mistreț. Încet-încet, purcelușul de mistreț ajunsese mare celebritate în lumea cercului, fiindcă învățase a mușca pe oricine, atunci când îi era foame și vedea troaca cu grăunțe!”

(Morala: A nu trece experimentul din lumea necuvântătoarelor în lumea cuvântătoarelor)

PORUMBEII MEI

Am iubit întotdeauna porumbeii. Povestirile proverbiale despre viața porumbeilor au intrat demult în observația oamenilor, în literatură și cultură, devenind modele ale iubirii, ale comportamentului demn de o morală ideală în chiar viața oamenilor.

Dar, ceea ce m-a fascinat pe mine, tot urmărind viața porumbeilor mei, au fost tocmai aceste realități naturale, incredibile, în comportamentul acestora!

La prima vedere, totul pare natural, simplu, iar omul trece pe lângă niște legi ale conviețuirii păsărilor și animalelor cu multă ușurință, uneori chiar ignorând o realitate de invidiat, care le-ar putea fi ideală multora dintre cei cu grai și carte!

Și iată de ce scriu aceste rânduri! Într-o bună zi din anii trecuți, un alt iubitor de porumbei, venerabilul editor al Revistei „Spirit Românesc”, Dl. Laurențiu Fulga, mi-a adus, de la un alt român din zona Sydney, câteva perechi de porumbei drept dar pentru mine, despre care se zicea, că am dragul de a pierde vremea cu literatura! A mai dat pe la mine prin Cringila și un alt prieten bănățean, căruia îi zic și azi Ben din Ciudanovița, de m-a pus pe un videoclip cu porumbeii mei cu tot.

Eu am, ce-i drept, mai puțini prieteni, însă mă străduiesc să fiu demn de prietenia lor. Așadar, Laurențiu mi-a adus niște porumbei de rasă bună: dansatori, voiajori etc., iar eu i-am amestecat, adică i-am pus împreună cu cei pe care îi aveam deja. Nici o ceartă, s-au acomodat repede și și-au văzut în continuare de viața și obiceiurile lor. Dansatorii își tremurau gâturile lor asemenea valurilor de pe un izvor, unii își desfăceau evantaiul penelor cozii, voiajorii supli băteau din aripi periodic, semn al deprinderilor lor de poștași și călători.

Au depus ouă, au scos pui frumoși, iar părinții le aduceau hrană din belșug, pe care le-o asiguram, așa precum Dumnezeu ne-o asigură nouă tuturor.

Ei, de aci începu experimentul, care m-a lăsat perplex. Aici, la creșterea puilor, am văzut un lucru, pe care nu-l pot lăsa să treacă fără a-l povesti.

Când fiecare pui de porumbel ajunsese să zboare din cuib, urmărindu-și părinții insistent să-i dea boabe din gură, atât mama (porumbița), cât și tatăl (porumbul) îi împingea cu aripa, nu vroia să le mai dea mâncare. Ia uite, frate, mi-am zis în gândul meu, are să-și omoare puii! N-a fost așa. Urmărind comportamentul acesta natural și categoric din partea porumbeilor/părinți, ajunseră puii năuciți de foame, dar..., dar și observai cum se puseră să încerca ca să ia singuri boabe de grăunțe. Prima dată îl scăpa din cioc, dar, repetând, reușiră să înghită, una, două, trei. Aoleo, mi-am zis, ia uite, frate, morala și înțelepciunea părinților lor, care știau prin lege străveche, poate sfântă, că trebuie să treacă la a supraviețui singuri, prin efortul lor. Mi-a fugit atunci gândul la lumea oamenilor. Câți părinți nu au în gând această lege statornicită natural de Dumnezeu, făcând în realitate rău copiilor lor, îndopându-i din truda muncii lor, când, de fapt, aceștia ajunseră deja ei înșiși la vârsta de a fi tați și mame. Avem de învățat de la porumbei? Avem.

Am avut apoi surpriza să observ una dintre cele mai interesante atitudini, în fața căreia oamenii ar trebui să roșească. Porumbeii au un respect reciproc deosebit în cadrul familiei și al cuibului, al iubirii lor.

Porumbul este deosebit de îndrăgostit de perechea lui, nu o schimbă, dar nici nu aleargă după altele din jur. Este și el gelos, extrem de gelos, sare la luptă de îndată ce un intrus se apropie de cuib sau perechea lui. Nici porumbița nu e mai prejos. Când îi vine porumbul ei se așează frumușel, dacă e vorba de iubire, dar de va trece un alt porumb prin apropierea

ei, chiar făcându-i ocoluri pretențioase, porumbița îl părăsește degrabă sau îl lovește cu ciocul.

Nu am observat apropieri de aceleași sexe, curățenia aceasta ar trebui să fie luată în seamă de oameni, iar anumite excepții biologice să nu devină legi sociale, fiindcă, vorba aia, „ne râd și curcile!” Au (rar) și porumbeii, din exces de iubire, ură pe proprii pui, pe care îi și ucid din gelozie. Ce-i drept, foarte rar, deci ar fi vorba de o excepție, dar nu-i regulă. De fapt un singur caz l-am observat, însă, la rândul doi de pui, porumbul respectiv nu și-a mai repetat crima.

Ca un fel de concluzie, ar crede cineva că toate aceste comportamente nu au o legătură, și încă poate una directă, cu acel original izvor al legilor primare date?

Câte nu s-ar îndrepta, dacă ar da oamenii/părinții copiilor lor acel exemplu al porumbeilor! Dar tinerii, „Homo universalis” de azi, dacă ar învăța din iubirile porumbeilor?

Știința e bine să aibă un etalon de referință, așa cum metrul, ca unitate de măsură, are un metru etalon de verificare periodică. E bine, uneori, să gândim și în felul acesta! Nu pierdem nimic!

LEGILE DIVINE ȘI MIRACOLUL ACESTORA!

Indiferent de prezența văzului, ori recunoașterea prin pipăit, mirosul e o altă însușire naturală, prin care ființele se recunosc, nu se atacă, dimpotrivă, își văd liniștite de calea vieții lor.

Crocodilul, de exemplu, când e mai rupt de foame, stă în baltă liniștit lângă hipopotam, nu-l atacă, deși acesta crapă de grăsime. În schimb, s-ar năpusti de îndată spre o zgâtie de maimuță numai piele și oase.

Stând în această clasificare zoologică, cei doi verișori se miros, parcă ar avea aceeași origine!

Și încă ceva interesant de observat, mirosul devine un fel de bun simț, un adevărat miracol divin în lumea animalelor. S-a observat că un armăsar are un bun simț generat prin miros de a nu se atinge de iapa care l-a născut. Se depărtează. El nu a evoluat cu nimic din nechezatul lui, rămânând necuvântător. Mirosul contactează instinctual, dând animalelor comportamente morale, zise omenești. Mirosul sângelui vorbește! Continuitatea speciei, însă, este o tendință divină, de asemenea, o lege a creației neîntrerupte. Dar, pe lângă faptul că animalele respectă o periodicitate la actul necesităților de împerechere pentru a naște urmași, moralul acestora merge până acolo, încât animalul matur nu se apropie de un animal tânăr, nematurizat, și nu-l interesează nici femela aparținătoare altei specii zoologice! Au și legile divine un miracol al lor? Cu siguranță că au!

Când omul s-a așezat el singur între animale, prin știința sa, probabil a conceput o globalizare statistică a regnului viu în raport cu cel mineral, deci superioritatea omului este însăși divinitatea din el în mersul luminos spre un „absolut”, care poate fi înțeles un „sfârșit-începător!” Răsfoind

filosofiile lui Ion Ionescu, am înțeles că omul călătorea prin univers să găsească ceva. Ba chiar încerca în mintea lui largă a lega o distanță virtuală între om și absolut, deci un fir din ghemul timpului, pe care să meargă tot mai adânc înspre origini. Plăcuta preocupare a visului etern mereu înălțător, deși în realitate absolutul pare a fi lângă noi! De mor azi, a și sosit absolutul, însă, dacă Dumnezeu Divinul mă miluiește cu încă zece ani de viață, absolutul va sta liniștit la locul său, adică alături de mine și îl vor găsi precis și exact la împlinirea celor zece ani de călătorie prin viață!

Trăind în starea sa de om, iată, acesta s-a apucat de domesticirea animalelor, desigur, în felul acesta în care înțelegea el, adică pentru muncă și hrană.

Dar dacă răsturnăm tabloul acestei ordini, am observa că și „cuvântătorul-omul” ar putea multe învăța din comportamentul animalelor. Cu omul ți-ai găsit, însă, beleaua și să crape de avut, tot mai vrea grămezi de aur, pământ și ape, ceruri, nu vede absolutul de alături. Și are și vorbire, nu numai văz și miros, totuși, trece ușor pe lângă cel din specia lui, care de sărac ce e nu ajunge la un pahar cu apă! Deci, vorbirea a adus și sofisticarea minciunii. Necuvântătoarele sunt sincere în demersurile lor pentru a supraviețui.

Așadar, îl consider pe filozoful englez Lord Acton filosoful filosofilor tuturor timpurilor omenirii, prin postulatul său: *„Puterea tinde a corupe, puterea absolută corupe absolut”*. Puterea vrea case mari, libertate, vin, femei frumoase, bogății, totul ce e spre satisfacția proprie și, desigur, gratuit!

În final, Leul ca animal, cum ne vede și ne miroase, de îndată vrea să ne sfâșie, deci nu ne recunoaște de rudenii. Totuși și acesta poate fi calmat din sălbăticie și dresat de om! Care o fi acest mecanism diabolic al dresării și domesticirii? Frica sau iubirea? Categorie, numai prin iubirea ce o primește,

de mititel, animalul simte, miroase și înțelege, devine bun prieten, neprefăcut ori fals!

Iată, dar, miracolul divin: **Iubirea!** Prin aceasta până și animalele devin mai bune! Vorbind de „creaționism” și „evoluționism”, se pare că au o „traistă” comună!

Cred că, de fapt, sunt două segmente ale aceleiași căi universale, ale unui vector divin și natural, prin care trece duhul Creației universale!

Atât mă duce și pe mine mintea mea, dacă tot nu avem un răspuns deplin și acceptabil din partea științei și a celor ce o studiază! Ori, cum se face că nici societățile științifice, care se zice că știu totul, nu au o unitate de vederi încă? Trecem, deci, prin cețuri, dibuind cu mințile noastre lumini/cărări, prin care să ne regăsim, cum s-ar zice, părinții, originile...!

Până și certurile confesionale te întristează, fiindcă tot despre aceste regăsiri vorbesc cu atâtea certuri. Deși limpede vedem cum în florile de măr învie Duhul Vieții, prefigurând fructul cel bun și dulce. Creatorul nu stă ascuns, ci este peste tot, doar să înflorim și noi în inimile noastre și se va naște fructul cel bun **Iubirea**. „*Iubirea este Calea, Adevărul și Viața!*”

IUBIREA ESTE DUMNEZEU!

COTOFANA

Într-o dulce primăvară, când un vânt calduț adie,
Umplând codrul de miresme și de dulceă poezie,
Iar în râuri apa fierbe ca și sângele din noi,
Cerul își întinde-albastrul scuturat de norii moi,
Iar a Firii-nsuflețire se-nfiripă-n rădăcini,
Reducând codrului verde mugurii de frunze plini!
Flori, albine, păsărele – lumea-i readusă-n viață,
Dup-o iarnă amorțită, când îs zilele de gheață.
Noapțile-atârinate-n-nalturi, ca și pânza de corăbii,
Când cu greu găsesc culcușul milioanei de vrăbii.
Dar acum Natura-și pune hainele strălucitoare,
Iar venirea Primăverii e-o plăcută sărbătoare!
Vremuri de minuni, pe semne, își zisese cucul sur;
De ar fi o Rândunică drept o nouă Joana d'Arc,
Ar fi o mântuire cu un astfel de monarc!
Însă tocmai Coțofana, familia Pica-Pica?
Nu-i destul necaz în codru, iar s-ajungem la nimica?!
Oare, Cerul a dat drumul la ai săi profeți să vie?
Dar această Coțofană nu-i chip dintre ei să fie!
Căci prea e șireată-n suflet și un caracter impur,
Orice păsărică știe că-i o bârfă și sperjur!
Prin dumbrăvi, țipând isteric și zburând din deal în deal,
Coțofana își anunță planul ei electoral!
- Ce ai, soro? zise Cioara, cârâind ca un țambal,
Grațioasă, spărgând sfera unui excrement de porc;
Printre fire albe-ntinse, unde păianjenii torc,
Turturica, singurica, scoțând capul din frunziș,
Se umpluse de mirare, o privise cam pieziș.
Pițigoii de prin văi, colorat cum îl făcuse
Mama lui, Natura-Mare, veni iute și se puse
Pe o creangă înflorată, stând într-o pioasă formă,

Să asculte-a Coțofanei electorală platformă –
Căci se vestea mult râvnita păsărimii liberare
Și se cere c-a-mpreună să se-adune mic și mare!
Cucul sur, umblat prin lume, tocmai se întoarce-n codru,
Să-și vadă puii golași de nu îi mâncase Corbu,
Cu vederi și cunoștințe în domenii democratice,
Era între cele păsări cum era-ntre greci Socrate.
Și umflându-se în pene s-așeza și el s-asculte,
Tura-vura Coțofanei, plângeri de dureri prea multe,
Ce întocmai le îndura tot norodu-aripat!
Căci prea le zugrum-Acvila, instalată ca ministru,
La a Vulturului curte formând un guvern sinistru!
Familia corvus corax, reprezentând mândru Corb,
Era opozant, dar hulpav și de judecată orb,
Șansa lui e neînsemnată și trecutul îl obligă,
De când vulpea-i suci mintea cu boțul de mămăligă;
Fapt ce n-ar da garanție viitorului monarh,
A fi demn să poarte-n codru sceptrul și domnescul arc!
Intrigi, gelozii, invidii, sfâșiau de multă vreme
Mândra ras-aripată, iar o mare adunare ar fi cazul să se cheme!
Totuși, să vedem ce zice pestrița, gălăgioasa Pica-Pica,
Doar stând într-un pom la școală, n-a rămas chiar cu nimica!
Vizita societatea celora domesticite din casa galinelor,
Rațelor anseriforme, bibilicii meleagris și cotlonul găștelor.
Deci, întoarsă în dumbravă, iar uza de-același dar,
Înșelând o Pitulice, ce hrănea doi pui de cuc,
Ori l-a Mierlei vilă-n boltă inspecta ca un haiduc!
Însă o păși odată cu doamna Ciocănitore,
Ce-o surprinde și-i aplică lovituri sub aripioare!
Iată, dară, ce rostește înțeleapta coțofană:
- Este timpul, împreună azi la rege să vă plângeți
Și să cerem cu tărie, chiar de vom lupta prin sânge,
S-abdice de la putere, căci prea mult viața ne frânge,
Suntem o grupare mare, harnice, născute-artiste,

Vrem de azi să ne renaștem și să devenim marxiste!
 Într-un cuib să ținem casa și tot bunul împreună,
 Iar în astă colectivă toate păsul să și-l spună,
 Adunând gândacii, viermii, hrană dulce să ne fie,
 Iar Corbul și Vrăbiuța buni tovarăși să se știe!
 La hambar aș sta eu însămi cu dreptate să împart,
 Cu un polonic în „shaica” oricărui înaripat,
 Fără vreo deosebire de-i burghez sau de-i calic,
 De la Vulturul cel mare pân' la puilul cel mai mic!”
 - Ce dreptă filozofie -, se-adresă Cioara pe loc!
 Vrem o sferă comunistă! Și se agită cu foc!
 - Stai, se-amestecă și Cucu, nu te grăbi la răscruce,
 Cată căile în zboru-ți, care încotro vor duce?
 Asta doamna Coțofană respectabil să ne spună,
 Cum această ticluire o găsi atât de bună?
 Oare, a Naturii lege, ce ne ține-n libertate,
 Nu-i destul de unitară? Nu ni-e codru cu dreptate?
 Unde fiecă artistă viața liber să și-o facă,
 Cuibul puilor să-l aibă după gust, pe orice cracă?
 Eu umblai prin lumi frumoase, zise Cucul cu mândrie,
 Unde păsărimi voioase, deși individuale, viețuiau în armonie!
 - Tocmai tu vorbești de cuiburi, pasăre cu rea caprice,
 Fără inimă-ți lași puil să ți-i crească-o pitulice?
 Țipă strident Coțofana, tot mișcând frumoasa-i coadă;
 Crezi că noi nu știm, pesemne, cât e lumea de neroadă.
 Și făcând o gălăgie (oamenii-i zic propagandă),
 Coțofana părea fresca-geniu din pictura cea flamandă!
 Încântată păsărimea, nobile latini familii, o întreagă zoologie,
 Vin de prin dumbrăvi s-ascute noua ei filozofie.
 Vin fazanii-mpintenații, gaițele precupețe,
 Huhurezii, bufnițele, ca să-nvețe!
 - Hei, tovarășe, - îi zise Potârnicșii-un Ciocârlan,
 Hai să sprijinim cu râvnă acest dialectic plan!
 Graurul se și-nălțase, Coțofanei sfat să deie.

Dară Gangorul se poate, ca în urma lui să steie?
Lișița de baltă vine și un uliu unguresc,
Astfel se-ntocmi celula despre care vă vorbesc!
Dar un Șoim ce din înalturi văzu astă adunare,
În picaj veni să vadă de-i vreo strașnică-ntâmplare,
Ori vr-un șoarec căzu pradă Corbului nesățios,
Ce mereu încalcă legea acestui codru frumos!
Văzând Șoimul, însă, zarva ce-o pornise Coțofana,
Bănuî că-i uneltire, dar voind să vadă rana,
Ce disturba păsărima, se-așează discret de-o parte,
Pe o ramură de fag, la discuții luând parte;
Prezentându-și îndoiala, rațiune cartesiană,
Cercetând prin sine însuși lumea cea comediană,
Intui țelul pe care materialismul l-are:
Coțofana dorea drum liber spre al altora hambare;
Deci ținute împreună, marea șansa ei hulpavă –
Pentru asta-n opoziții lovea crunt și cu otravă!
Zise Coțofana iute: „-Șoimule, ce stai pe fag,
Crezi că nu te știm de-o viață că ești un antropofag?
Câte mii de păsărele ai zdrobit și-ai sugrumat,
Deși ai trecere mare la al regelui palat!”
„- Oh, dar ce frumos vorbește!” zise și un Vrabioi,
Ce ajunsese să ia parte la al rușilor război,
Când mulțimi de lăcuști roșii codrul verde năpădiră,
Făcând una peste totul și dezastru și lumină.
Însă Corbul, opozantul, atins la filogenie,
Cu înțelepciune mare, rosti vorbe de urgență:
„- Surioare apripate, să luați bine aminte,
De cuvântul ce-l rostise Coțofana mai-nainte,
Despre shaica-n care dânsa are să ne ospăteze;
Deci de când a noastră cană altfel să ne-o boteze?
Știți de când? Nu dau în petic,
E de când se hrăni dânsa la un vultur sovietic,
Ce-i suci mintea ușoară cu lăcustele din liste,

Ce în hrană s-or preface sub tezele comuniste!
Dar, măiastra o sucește, că e plan original,
E orânduirea - mi dreaptă al înțelepciuni-mi dar!”
Păsări multe se adună: Gaițele și Fundacii gen Colidris,
Forfecuța cea isteță-a familiei Fringilidis,
Presura-Emberiză, Prigoria Prisăcara,
Care, deși călătoare, se reîntoarce primăvara;
Prundărașii, Codobatura, Sfrânciocul și Mătăsar,
Nagâțul și Piciorongul, chiar și un Mărăcinar;
Până și Coconiforme neavând legale forme;
Din această adunare ce-a-ncins lumea păsărească,
Șoimul o porni spre Vultur făr’ ca nimeni să-l privească,
Socotind că e momentul suveranul să-și vestească,
Sus pe piscul cel de munte, unde Vulturul domnește,
Unde cerul se coboară pân’ la vânătele creste,
Vulturul pleșuv privește peste-ntinsa-mpărăție,
Socotind dacă-n mărirea și-n imensa avuție,
N-ar putea cu gheara-i tare, noi câștiguri să așeze?
Vreo lege, sau un ordin, n-ar fi timpul să lanseze?
Împrejurul lui stau țepeni Acvila și un Erete,
Apoi, după rang, se-nșiră pe al stâncilor perete,
Toate cele răpitoare, cioc și gheare ascuțite,
Neam de Vinderei, ce-n zare au privirile-ațintite,
Căci de vreo superbă, mică, păsăruică de prin vale,
S-ar încumeta să urce la treapta Domniei-sale
Vulturului ar plăti-o cu viața, căci acești supuși zeloși,
Nu îngăduie nimica, fiind foarte linguicioși!”
Iată un punct se născu-n zare, ce înaintând tot crește,
Încă o clipă și conturul paserii se deslușește,
Vindereii fură gata vijelios s-o surprindă,
Dar fu șoimul și cu dânsul nu prea au chef să se prindă!
Șoimul vine și se-așează puținel mai la distanță,
Cu respect, căci lângă Vultur n-avea nimeni cutezanță,
Și făcând o plecăciune, abia respirând, el zise:

- Sire, am dovada unei păsări compromise,
Ce ațâță la revoltă, sfidând propria-ți persoană,
Cum că-i fi hulpav și lacom, urâcioasă a ta coroană!
Chiar acum mulțimi de păsări adunate-s în dumbravă,
Solie de plângeri cearcă a-ntocmi fără zăbavă.
Coțofana mincinoasă s-a pus cap și-ncheie liste,
Că întreaga păsărime să devină comuniste.
„- Lucru bun de-s adunate, visam carne sfâșiată!”
Zise vulturul cel lacom pregătit să iasă-ndată
La această vânătoare, prevestindu-i mari folease!
Și urmat de vindereii, căror hoitul le miroase,
Cercuri printre nori făcură și planând, ușor coboară
Spre faimoasa adunare din această primăvară.
Era mare gălăgie, Coțofana se aprinse și lătra ca un câțel,
Săpunind cu vorbe aspre un biet sceptic porumbel.
Gaița zbiera-n poiană, ca profetul care spune,
Căci după aceste semne suntem la sfârșit de lume.
Gaurul mai academic și nesocotind credința,
Vorbea plin de siguranță, cum că-n toți sta biruința.
Și, privind spre Pițigoiul, ce-asculta pios și trist,
De îndată-l și propuse a fi bun de activist.
Cioara cârâia pe craca unui gorun scorburos,
Pe când Corbul căta încă boțul ce-l scăpase jos.
Stoluri de sătence vrăbii se-ndreptau spre-acea dumbravă,
Să audă și să vadă acea nobilă ispravă
De a pune temelie unei noi vieți în codru;
Se mișcau popoare multe, încât nu mai era modru,
Governorii să oprească a mulțimii revărsare,
Păsărimea vrea să deie spiritului înălțare.
Prea se închisese lumea cu prea multe răpitoare,
Astfel păsărimea mândră își dorea un loc sub soare,
Sigur, unde să nu fie zilnic jupuite, sugrumate,
Ci-n frăție să trăiască și în sfânta libertate!
Dar cum totul ce există stă sub legitatea Firii,

Lumea asta infinită-n componentele structurii,
E-un sistem plutind majestic prin infinități și haos,
Unde rar se potrivește să dăm minții un adaos!
Adevărul stând în legea care bubuie vulcanii,
În oceane și în stele cărora nu le știm anii!
Iar de-s rele pentru Fire, poate că Natura-și drege,
Frământarea ei eternă dup-o nefirească lege.
Deși păsărima știe doar de căile hrănirii,
Îmbuibarea existenței sunt și căile pieirii.
Astfel de prin fund de Asii roiuri de lăcuste roșii,
De a cărora istorii își mai aminteau strămoșii,
Tocmai umplu orizontul, venind iar spre codrul verde,
Flămânzite și rapace într-un grad de nu poți crede!
Într-o zi șterg o pădure și un câmp de cereale,
Lăsând totul în distrugeri, uscăciuni infernale.
Astfel nu aduce secolii, ce aduc două-trei zile,
Ștergând viața, cum în vremuri pieri marile reptile.
Vulturul cu-a sa suită se-nturna să le atace,
Prin întunecate roiuri mari cărări de moarte face,
Dar tot vin în loc mai multe, și mai multe,
Înroșind senina zare, năpustindu-se spre munte,
Cuprinzând păduri, dumbrave și fertilele câmpii,
Umplând văile umbroase cu al bălților urgii.
Mândra rasă aripată la-nceput crezu că are,
Însăși o cerească mană de belșug în revărsare.
Și-nghițeau cu lăcomie minunatele insecte,
Conștiente c-au prins timpul unei orânduiri drepte!
Într-un ceas se trezi-n slavă lătrătoarea Coțofană,
Căci de-atâta abundență și mereu veninda harnă,
Ea e cea ce merit are, iar condițiile-s coapte,
Zicea ea, că socialismul să răsară peste noapte!
Avuția împreună, comitete, secretari, reforme juste,
Colectiva pășărească doar s-adune grăsulile lăcuste.
Corbul, Gaița și Cioara se făcură-administratori,

Bufnița, paznic de noapte, gangorii judecători,
Pupăza e inspectoare, deși-n cuib ține gunoi,
Activist cu gușa plină era tov.-ul Pițigoi.
Și, desigur, Coțofana răsucea filosofia ca purcelul un bostan,
Prevăzând creșteri enorme ce vor crește an de an!
De îndată grupuri harnice de mulțimi paseiforme,
Alergară cu plăcere lumea asta s-o transforme.
Dar nici bieteile lăcuste n-au venit a fi mâncate,
Ci-a găsi câmpii și codrii viața lor să și-o desfate!
Astfel, nici nu răsărise soarele de-a doua zi,
Când ros până la tulpină codrul nostru se trezi!
„Oh, ce jalnice imagini avea ochiul să îndure,
Când privea pornit dezastru peste falnica pădure!”
„- Nu vă speriați, tovarăși, latră aspru Coțofana,
E-nceputul, doar la Vultur trebuie adusă blama!
El, de-i cap regesc, atuncea, de ce-a vrut lăcustei moarte,
Când mai prețuită cale ar fi fost să ieie parte
La această năvălire, astfel într-un nobil gest,
Ținea calea glorioasă păsărimilor din est!”
„- Nu, striga pestrița aspru, ca un bou de mare,
Aceste lăcuste roșii aduc noua îndreptare!”
Și se năpustea lăcusta înspre pusta ungurească,
Peste cehi, peste germani, astfel râul să-l lărgească
Peste-al Europei codrii, în câmpii și în grădine,
Rozând lacom orice frunză, iarbă verde și sulfine.
Se-ngrozi regele Vultur și-nspre piscuri se retrage,
Pe când hoata Coțofană locuri spre hambare-și face.
Înghițind cu veselie, zilele-i păreau de aur,
Iar lăcustele în juru-i cu a lor gură de balaur,
Uscau valea și izvorul ce-n curând fiind sleite,
Lăsau drum Morții cu coasa și-a ei gheare poleite.
Vântul șuiera prin creste, în câmpie buruiana
Năpădi ogorul, sursa sfântă, sfânta hrană!
Codrii, dezgoliți în vară cum ar fi în miezul iernii,

Lăsau soarele să ardă toți gândacii, firul ierbii,
 Păsărimile simt acul foamei ce-n stomac împunge,
 Vaiet lung într-aripate, prind mulțimile a plânge!
 „- Auzi, soro, zise Cioara, Coțofanei durdulie,
 Nu vezi lumea-nfometată cu a ta filozofie?”
 „- Ce ai, Cioaro? se repede Gaurul știut cu minte,
 Oare, nu ți-e plină borta de grăunte și de linte?”
 Pițigoii ajuns mare, vru îndat’ s-o aresteze,
 Tocmai ea, Cioara-ministra, are-n gând să protesteze?
 „- Să-i luați carnetul roșu și în lanțuri să o puneți!”
 Zise Gangorul ce-n umeri avea galbeni epoleți!
 Coțofana privind galeș și mișcându-și coada-ntruna,
 O pofteste-n autocritici să își lepede minciuna
 Și să nu mai ponegrească cu acel aer perfid
 Înțeleapta și iubita disciplină de partid!
 „- Aoleo, se căi Cioara, (de moment, a bună seamă),
 Cer iertare și voi milita energic pentru a Coțofanei faimă!”
 Dar cum se văzu scăpată, Cioara o lua la goană,
 Bătând strașnic din aripi, de iar mai pierdu o pană.
 Veni Pupăza, frumoasa, dar cu creasta ciufulită,
 De se plânse că-n inspecții ea fusese necinstită,
 Chiar de Corbul ce-n dumbravă este mare-administrator.
 „- Pe cioroiul doamnei Cioare, pot să vi-l aduc de martor!”
 „- Fapta-i o ofensă mare unei păsări de tip nou!”
 Zise Coțofana mândră, mai punând în cuib un ou!
 Și-n morala comunistă nu-i permis, de nu-i consimt,
 Așadar, consider fapta ca o lipsă de bun simț,
 Corbului să i se deie - vot de blam – iar ca tovarăș,
 Poate fi exclus, de culpa repetată va fi iarăși!”
 „- Vai de mine, sări arsă-a păsărimii inspectoare,
 Mă-ngrozesc să faceți faptei largă popularizare!”
 „- Bine, dar, atunci în taină, să lăsăm dragă surată,
 Timpul fapta să o șteargă și pe veci va fi uitată!”
 „- Dar de am trimite Șoimul, să îl mustre ca pe-o poamă?”

„- Nu, replică Coțofana, prea e legat de Coroană!”
 Pe o cracă, în zbor iute, Gaița veni să steie,
 Să asculte și... să vadă, ce poziție să ieie,
 Căci o năuci de-o vreme vorba unei Presure,
 Ce-i șopti cum Coțofana, are să se spânzure,
 În curând, cu-n rug de mure, căci în codru,
 E o mare frământare și necaz de nu e modru,
 Coțofana să mai ție lumea asta-n ascultare;
 Și-n curând în răzvrătire, răzbunați cu mic cu mare,
 Vrednicile aripate vor veni s-o jumulească,
 Și în mare umilire marxistele-or să sfârșească!
 Așadar, Gaița dreaptă, strigă către Coțofană:
 „- Greșești calea, iar gândirea-ți e nebună și profană,
 Lasă-n codru aripata să-și urmeze naturală
 Viața! Cântă-ntr-una, fii-aleasă, neștirbită-ți va fi fala,
 Dar de ții morțiș ca lumea la genunchii tăi să steie,
 S-ar putea curând norodul, aspră lecție să-ți deie!”
 „- Cum?” – sări Uliul fără cuget și în marea lui trufie,
 Se repezi cu ciocul și cu gheara s-o sfâșie;
 „Nu vezi cât e de iubită de noi toți, de cei din jur,
 Iar tu, cobe, dai cu tină și cu vorbe de sperjur?”
 Și, lovind-o greu cu ciocul, smulgând penele-i frumoase!
 Biata Gaiță-amețită, nici o vorbă nu mai scoase!
 Coțofana lătră vesel: „- Uliule, tu ești în drept,
 Ca eu însămi să-ți adaug o medalie pe piept!”
 Deci, îndată Coțofana se ridică din cuibar,
 Dregând vocea-i găngăvită, vorbi cu-al ei unic har:
 „- Dacă al meu consiliu încă stă în jur și nu se-abate
 De la ordinele mele, hai, în strânsă unitate,
 Să păzim hambarul nostru de-a mulțimii guri flămânde,
 Să stârpiți orice dorință, fie ea de orișunde!
 Eu văd, deja, zorii roșii peste codri, ca un laur,
 Și în fiecare codru Pica-Pica are ridicat castel de aur!”
 „- Aoleu, zise Fazanul, prea sunt visurile mari,

Când nici frunza nu mai este peste codrii de stejari!”
„- Și izvorul, cu apă dulce, seacă azi!” șoptea în sieși
Turturica,
Intuind cum Coțofana vroia socialismul numai familiei Pica-Pica!
Murmurele se-nmulțiră și-n derută toți intrară,
Când cel Vrăbioi anunță mari nemulțumiri în țară!
Harnicele aripate vor accesul la hambare,
Dar de pustiit ce-i codru, un grăunte nu mai are!
Un Păun porni-n dumbravă să-și rotească coada mare,
Îndemnând la imnuri-nalte spre-a Coțofanei ’nălțare,
Căci, deși-i frumos la pene, mintea lui nu e prea bună,
Să priceapă și să simtă prevestirea de furtună!

Codrul, învelit în jale, dezgolit de-a lui podoabă,
Ros de frunze și de flori, lasă luna să străbată
Calea ei de mii de veacuri, fără să se-nsuflețească,
Făr-ca el, atât de tainic o iubire să simțească,
Măreția-i de-altădată, izvoarele-ncremenesc
A lor murmur, precum graiul într-un suflet omenesc!
Vai, mulțimea aripată sta pitită pe sub cioturi,
Și în văi, pe sub mlădiș, la secate de-apă ochiuri,
Unde, în zadar încearcă vreun strop de apă dulce,
Ori pe mușchiul moale, verde, trupul ostenit să-l culce.
Amorțit le este glasul, iar simțirea de-ntristare!
Zgribulind și-nfometate au uitat de-a lor cântare.
Noaptea-i neagră, Luna tristă, iar pe dealuri lupii urlă,
Visând o oiță grasă, rătăcind de la vreo turmă.
Doar într-un târziu se-aude Huhurezu-n note triste:
„- Hu-hu-hu, dragi aripate, vă făcurăți comuniste!”
Cucuveaua cobea tragic, dintr-un arbor scorbuos,
Picotind pe-o uscătură, Gaița se căina, având capul dureros!
Numai Mierla nu își lasă obiceiul ei artistic,
Șuierând spre dimineață cu-al ei viers duios și mistic.
Cioara se trezi și prinse a destăinui la Cuc,

Nepăsarea Coțofanei de cărările ce-apuc
Aste mândre-naripate de sub a Cerului boltă,
Și-i mărturisește-n taină că-i pornită pe revoltă!
Opozant, Corbul se știe a fi bun, da-i muieratic,
Uită slujba, când vreo brună, ciripind cu glas molatec,
Lângă el pe creangă vine și începe să suspine!
Chiar deunăzi la Consiliu privea galeș înspre mine.
„- Lucru bun, de-l duci spre țință, zise Cucul filozofic,
E-o metodă comunistă, sfârșit sigur catastrofic!”
Astfel, ne-nțelegeri grave se nascură-n colectivă,
Căci deși ziceau „tovarăși”, membrii nu au deopotrivă
Beneficiul la hambare și zadarnic cei mulți luptă,
Că tot cele răpitoare dețin funcții și se-nfruptă!
Dar ce freamăt se aude, chiar când raza aurie,
Soarele și-o aruncă peste veșteda câmpie,
Sângerând la orizonturi ceața zării nesfârșite?
Se-aud strigăte de luptă, voci sinistre, răgușite,
Cânturi ce aduc a vaiet și a țipăt de durere!
Întreg Codrul se deșteaptă dup-atât amar de vreme!
Rasa cea înaripată observa că-i înșelată,
Și spre vila Coțofanei, unde hoața se desfată,
Mari mulțimi de cântărețe, cetățeni de codru verde,
Se îndreaptă cu urgie, fără vremea a mai pierde.
Ciocârlia se-nălțase pân’la raza cea de soare,
De unde a ei cântare supremă și înălțătoare,
Se revârsa ca și Duhul biblicei Bune-Vestiri,
Umplând lumea de speranțe, inimile de iubiri!
Rândunicile vin stoluri, încadrând un Cocostârc,
Vrăbiile vin pe-alturi, însă cu același sânge.
Prepelița își luase puii mărișori și-n grabă
Se-ndrepta să pedepsească hoața care casa-i pradă.
Gaița văzând revolta, simțind încă-acele ciocuri,
Ce primi la curtea hoatei, se-așeză-n primele locuri
A mulțimii-nfuriate! Se vrea cuibul și cămara

Înapoi să le posedă, aruncând toată ocara,
Pe cei ce strâmbară legea și-a dreptății cărăruie,
Ce-și ținuseră cuvântul doar pân' treptele să suie!
Se lărgea coloana luptei, căci în fiecare poiană,
Veneau sufletele sumbre cu-a lor cânturi de dojană.
Voiau sfânta libertate, independente să fie,
A-și orândui viața după gust și cu mândrie
De familie, de Neam, de dragul de Codru verde;
Coțofenele viclene doar lătrând le-au stins viața,
Încât cu tristețe porneau cânturi dimineața,
La fel ziua, la fel noaptea; doar în veșnice gâlcevuri
Treceau timpul. Frați, vecini prin tribunale, rele vremuri!
Marxiste ori nemarxiste, suflete străvechi de glie,
Se ridica-ntr-o unire dorind viață și frăție!

Coțofana și-a ei gangori auzind acea grozavă
Ridicare de mulțime ce se-ndreaptă spre dumbravă,
O cuprind fiori de moarte, strigând celor răpitoare,
Să sugrume și să rupă, căci nu-i cale de scăpare!
Familia Pica-Pica grabnic își făcu bocceaua de exod,
Încercând să lege-n vârful de stejar, din crengi, un pod,
Astfel nu va fi surprinsă de mulțimea înrăită,
Ce-n dumbravă strigă aprig: „-Coțofana – jumulită!”
Căci nici faptele nu-s dară, a săvârși fără răsplată,
Astfel, mândra Coțofană avea tragic să o pată,
Căci din zbor căzu în vrejul rugului ghimpos de mure,
Unde se-ncâlci de aripi, ajungând să se sugrume!
Sfârșit brusc și trist, însă fără a da socoteală,
Prin ce văi și scorburi tainici își pitise-agoniseală,
Ce furase multă vreme din camera colectivă!
Codrul, curățat de râia astei filosofii false,
Era plin de veselie, însă ros și-n uscăciune tot rămase,
Deocamdată! În învălmășeala surdă vuiau de prin deal și vale,
Ciripiri pe multe tonuri, noi idei electorale!

Răzmerița-n Codru verde porni-n plină violență,
Tinerimea, aripată de-un curaj prin excelență,
Lua codrii-n stăpânire, cum îi avea din strămoși,
Din câmpia cu-a ei râuri, până-n munții cei stâncoși!
Astfel rasa-aripată, a Naturii dragi artiste,
N-o să uite peste veac farsa clicii comuniste!
Veselia și durerea se uneau cu-aceleași lacrimi,
Iar norodu-aripat, vechi cât vremea, regăsi vechile datini,
Al său grai și cântec dulce de iubiri, de dumbrăvie,
Unde-i rasa aripată viețuită în frăție!
Dar, cum Codrul este încă pustiit și răvășit
De-al lăcustei roșu dinte, greul vieții n-a sfârșit!
Vălmășeala păsărimii nici nu poate fi descrisă,
Lupta cea electorală cu-a ei vrăjbi e iar deschisă!
Iar aceleași Aripate se dezbin în multe grupe,
Pretinzând cum fiecare, prin tradiții, vechi, trecute,
Au întâietate astăzi a domni peste Dumbravă,
Întocmind ad-hoc platforme, cu mari planuri de ispravă!
Ciripesc, zbiară, se luptă, fiecare se impune,
Pe când pustiita vale sta sub pulberi de răpciune!
Se aștepta ploaie caldă pentru rădăcini și muguri,
(Cum ar fi-n societate a culturii începuturi).
Iar izvoarele ce susur de cristal să-și aibă unda,
Aripată în alegeri, dreapta să-și prezinte runda!
Dar, amarul greu se-ndreaptă a-l schimba în miere dulce,
Când măririle-s cuțitul, care-n orologii împunge:
A fi mari în lumea mică și-n viața de-o secundă,
Nelăsând dragostei locul și în inimi să pătrundă!
Preamărind încetineala așezând-o chiar drept bază!
Corbul filozofia aprig cârâind peste dumbravă,
Aripatele cred iute microasa-i cârâială,
Ce vestea peste pădure noua lui orânduială!
Astfel din senin se-alege, pretinzând că toți îl vrură,
În cinstire să-l domnească, dând a lor investitură

Corbului, ce în grabire la aripi punând narcisa,
 Defini ideologia-i într-o formă imprecisă!
 „- Dragi surate Aripate, noi muncim și, prinși în muncă,
 N-avem vreme de gândit, câte-s de făcut în luncă,
 Însă liberă să cânte să se simtă fiecare,
 Numai nu zoriți ideea legii de privatizare!”
 „- Auzi, frate, zise Cioara, rele să nu mai pățim,
 Fii drăguț și ne arată, hrana cum s-o împărțim?”
 „- Ah, tu, Cioaro, frumușico, tot la hrană te gândești!?”
 Replică subțire Corbul – când din datini strămoșești –
 E știut că-ntâi e neamul aripatei să-l cînstești,
 Greu din ceața comunistă mintea ți-o mai descâlcești!
 „- Să știi, Corbule, c-ai farmec, unde ți-ai găsit curator
 Așa iute? Că deunăzi erai mare administrator,
 Al cămării comuniste! - zise Cioara cu mirare –,
 Azi pricep a ta zăbavă, ce-o faci spre privatizare,
 Coțofana te-a uns bine. Și numindu-l tip perfid,
 Cioara își declară-ndată fondarea de nou partid!
 Cucul cel umblat prin lume, cu idei mai democratice,
 De era-ntre cele păsări cum era-ntre greci Socrate,
 Anunța că-n libertate Codrul poate a se divide,
 Fără număr s-aibă-n ramuri chiar și sute de partide!
 (Cum fac oamenii de astăzi-un partid pe orice stradă)
 Să aspire la putere chiar de nu fac nici o treabă!
 Gheonoaia de îndată vru partid arheologic,
 Pupăza își și formase altul bacteriologic,
 Gaița – pe cel al muncii, Ciocârlanul – țărănesc,
 Liberal e Pițigoiul, toate vin, se definesc,
 Încât greu e-a ține minte care cum se mai numesc!
 Corbul jubila-n plăcere, toate-aduc fărâmițare,
 Căci certându-se-ntre ele, eu îmi văd de înălțare!
 În sfârșit, cu-a lui mândrie, acordându-și multă fală,
 Iar cu Uliul dându-și gheara, rosti vorba triumfală:
 „- Împreună-n Codru verde avem linia egală,

Cu reprezentanți de drepturi de-a cânta cu plin mandat!”
(Oamenii din lumea bună, asta o numesc Senat).
Astfel ciripind cu toate, bat din nou același drum,
Nimeni nu poate-nțelege ce-au să facă de acum!
Ce direcții dorea Corbul, ori de face vreo schimbare!
Cine are, cine n-are drept pe propria lui stare,
Liberă fără avere Aripata-i proletară, iar pe-afară!
Lipsită de baltă cântă în orientări spre dreapta,
Uliul ține stânga-dreaptă până își începe treapta,
Dintre cele migratoare, Barza doar și Rândunica,
Vesteau semnul Primăverii, Vrabia și Turturica
Încă tremurau la streșini și de frig dar și de teamă!
Astfel calea-i răsfirată, greu se-ndreaptă spre unire,
Dar platformele, ca Una, vestesc numai fericire!
Dar de-i zarea luminoasă peste codrii ce-i străbate,
Aripatele sper iarăși într-o sfântă libertate!
Unde dulce-n ciripire Limba Cerului s-o ție,
În cântare și mărire veșnic viața să le fie,
Să se bucure de soare, de viață, hărnicie,
Umplând codrul de miresme și de dulcea Poezie!

2010

Partea a V-a. Mesaje de departe

O SCRISOARE ROMÂNEASCĂ PENTRU DOMNUL ADRIAN BOTEZ ADJUD

**Iubite și prea stimate Române, domnule Adrian Botez,
Bunule Profesor de acolo de ACASĂ din Bucovina,**

Azi (16.02.2010) am primit **darul** dumatile, intact, cu cele 7 cărți, al căror distins autor se semnează simplu și frumos **Adrian Botez**. Mai observ, eu, cum și acel număr de 7, pare a fi parte din acea „*magica ars*” al Proniei Cerești, căci astfel doar pot să-mi explic numărul prețioaselor cărți primite!

Confirm aci mai jos titlurile cărților dăruite și care, de azi, vor constitui valori ale Bibliotecii „**Mihai Eminescu**” – Australia, la îndemâna cititorilor români-australieni:

- **Loja Iohanică Românească** – pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Ion Creangă, Ion Luca Caragiale, Ion Slavici – autor Adrian Botez (Ed. „Rafet” – Rm. Sărat, 2006, 584 pag.);

- **Basme** – (Pentru copii, pentru oameni mari și pentru foarte mari oameni), autor Adrian Botez (Ed. Corgal Press, Bacău, 2004, 187 pag.);

- **Prigoniții cavaleri ai mielului** – autor Adrian Botez (Ed. Fundației Culturale Aromâne „Dimandarea Părintească”, 2000, 110 pag.);

- **Cartea Cruciaților Români** – autor Adrian Botez (Ed. „Rafaet”, Rm. Sărat, 2008, 186 pag.);

- **Ruguri – România sub asediu** – autor Adrian Botez (Ed. Carpathia Press, 2008, 200 pag.);

- **Revista „Contraatac”** (Anul X, nr. 22, mai 2009, Adjud, 99 pag.), Revistă de educație, cultură, literatură și

atitudine, pentru elevi și profesori – îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice – apariție semestrială – Colegiul Tehnic „Gheorghe Balș” – Adjud – Editor Adrian Botez;

- **Revista „Contraatac”** (Anul X, nr. 23, noiembrie 2009, Adjud, 99 pag.) – Editor Adrian Botez.

Ce urmează acum, va fi înregistrarea cărților și un „Anunț” spre bună știința cititorilor!

Mulțumiri românești frățești din partea noastră – cu Rugăciuni la Dumnezeu să Vă răsplătească bunătatea de adevărat suflet românesc!

**Bibliotecar – IOAN MICLĂU – CRINGILA, N.S.W.
- AUSTRALIA**

Partea a VI-a. Însemnări despre cărți

„ȘIRAGUL MĂRGĂRITARULUI”

Dragi Cititori,

„ȘIRAGUL MĂRGĂRITARULUI” a ajuns în AUSTRALIA, la Biblioteca „MIHAI EMINESCU” – CRINGILA. N.S.W.

Vă rog să primiți această veste întocmai cum glăsuie anunțul de mai sus. Am obținut 3 exemplare din această carte, carte inedită, ce ajunge sub lumina tiparului pentru prima dată pe pământ european. În respect pentru relația dintre Autori și Cititori, eu doar amintesc cu uimire cât de alese sunt căile Divine, astfel, această carte să apară nu în vreo metropolă mare a lumii, ci într-un sat românesc din ținutul Mehedințului, la Bârda, Editura „Cuget Românesc”, 2009.

Cartea **Șiragul Mărgăritarului** sau **Hronicul Împăraților creștini ai Bizanțului**, este într-adevăr un „șirag de mărgăritare” întins pe multe veacuri, adunat și păstrat de numeroși iubitori ai istoriei creștinismul ortodox.

Deci, pentru o bună prezentare a cărții, redăm din studiul introductiv al cărții, studiul realizat de Pr. Prof. Dr. Al. Stănciulescu-Bârda: *„Actuala lucrare reprezintă un nou cronograf bizantin, care, prin strădania Domnului Dr. Dumitru Chican, vede acum pentru prima dată lumina tiparului pe pământ european. Domnia-sa a considerat că diplomatul poate să realizeze mai mult decât o activitate diplomatică propriu-zisă într-o țară străină, în cazul de față Siria. Dânsul nu a putut rezista vocației și pregătirii sale intelectuale, ci, în puținul timp liber, a mers în arhivele siriene și, printre alte nestemate ale culturii vechi, a găsit și*

manuscrisul pe care-l publicăm în cartea de față. Nu s-a mulțumit numai cu truda îndelungată a traducerii din limba arabă veche în limba română, ci textul l-a însoțit de un aparat critic competent, ce ne scoate mai bine la lumină valorile din cuprinsul cronografului, dar și vocația de istoric a traducătorului. Fapta Domnului Dr. Dumitru Chican este un act de certă probitate științifică și un exemplu care ar putea fi urmat și de alți diplomați și oameni capabili, care merg în străinătate și pot să realizeze alte lucrări de acest gen.

Șiragul Mărgăritarului este un câștig pentru istoria Bizanțului și a lumii bizantine medievale, pentru istoria Bisericii Ortodoxe și a popoarelor vecine și mai depărtate în spațiu de imperiu. Despre el se poate, fără îndoială, scrie foarte mult și sperăm că asemenea exegeți nu vor întârzia să vină.

Este o bucurie imensă de a ști că această lucrare vede astăzi lumina tiparului pentru prima dată în lume aici, într-un sat din Mehedinți. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru tot și pentru toate! Mulțumim Domnului Dumitru Chican pentru colaborare și sperăm că ne va mai încredința în viitor și alte asemenea nestemate să le dăm publicității”.

Cartea are o prefață scrisă de **DI. DR. Dumitru Chican**, în care se cuprinde o desfășurare a sistemului muncii domniei sale, ajungerea la sursele arhivale, marea dorință pentru a traduce în limba românească, ceea ce găsea și, în sfârșit, hotărârea de a le da publicității spre păstrare și documentare. Această prefață se cuprinde de la pag. 5 la pag. 10 a cărții. Întreaga carte cuprinde 321 pagini, inclusiv fotografii în culori, cu imagini de epocă etc.

Cartea mai cuprinde un citat al lui MACARIE, Patriarhul Antiohiei, care, de fapt, a tradus din limba greacă în limba arabă această carte scrisă de **Matei al Ciprului**, căci în multe locuri a fost găzduită, din fericire fără a se pierde,

această carte intitulată și **Hronicul Împăraților creștini ai Bizanțului**.

Redăm și acest citat al Patriarhului MACARIE, (pag. 4) **pentru a fi înțeles mai bine acest „Șirag al Mărgăritarului”:** „...Cercetarea cărților mare folos aduce și nesmintită îndreptăciune. Și la fel și cetitul acestei cărți, a cărei podoabă am văzut-o și am sorbit-o și eu, netrebnicul Macarie, din mila lui Dumnezeu Patriarh al Antiohiei și al Întregului Răsărit. Ce aceasta s-a petrecut la zilele de am stat Mitropolit la Alep și la Sahba, având eu multă sânguință spre cercetarea știrilor despre întâii domni ai creștinătății și, așisderea, năzuind a scrie cu mâna mea de cum au fost domniile lor. Iară cu spor mi-a sporit mulțumirea, că în carte am aflat împlinirea dorinței mai vârtos decât râvna ce râvnisem și de așteptarea ce așteptasem.

...Și tălmăcirea a fost scrisă cu slove alese prin osârdia fiului nostru, arhidiaconul Paul din Alep, la anul una mie șapte sute optzeci și șase de la întruparea Domnului Nostru Iisus Hristos. Și am botezat cartea **Șiragul mărgăritarului sau De hronicul împăraților creștini ai Bizanțului**.

Patriarhul Macarios III Al-Za'im”

Cartea poate fi și cumpărată la adresa Parohiei Ortodoxe Române, Malovăț, Mehedinți, Pr. Prof. Dr. Al. Stănciulescu-Barda, pt. cei doritori.

Bibliotecar: IOAN MICLĂU – Așteptăm cititorii